Akbaba

27/Mart/1952 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASÎ MİZAH GAZETESİ ★ Sayısı 35 Kuruş

Kasım Gülek — İrtica hortluyor vatandaşlar, irtica hortluyor!.. Demokratlar, mektebe mektep, muallime muallim dedirteceklermiş artık!

21

Devlet Kütüphanesi

Bulana Büyük Mükâfat

Dün Köprü ile Sirkeci arasında bir paket kaybettim. İçindeki 7000 liralık mücevherat, 4000 liralık tahvilât ve evimin tapusu bulana ait olmak üzere, bana, Fransızcayı kolay öğreten Linguafon metodumu getirdiği takdiedilecektir.

Telefon: 76543.

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Refik Uzman

★

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL

★

ABONE ŞARTLARI :
Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

★

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

★

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

★

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

SÜMERBANK
ŞİMDİDEN
150 LİRALIK BİR HESAP AÇTIRINIZ...

Son Yılların En Güzel Romanı:

ÜÇ KATLI EV

Yazan: YUSUF ZiYA ORTAÇ

Yakında güzel bir cilt halinde çıkıyor

Bu eser (AKBABA Yayınevi) nin ilk kitabı olacaktır.

AKBABA
Mart 27 1952
Sahipleri: YUSUF ZİYA ORTA Ç — ORHAN SEYFİ ORHON
Sayı: 2

HER HAFTA

Uydurma dil deliliği!

Yazan: Orhan Seyfi Orhon

Affınızı dilerim, açık konuşacağım: Uydurma dil meselesi şu, bu değil, düpedüz bir deliliktir. Hepimizin bu yüzden bir kaç telimiz eksildiği için birbirimizin pek o kadar farkına varamıyoruz. Yoksa, yaşlı başlı bir adamın, ana dilinin herkesin bildiği kelimelerini bırakıp da, kimsenin bilmediği bir takım acayip lâflar etmesine şaşmamız lâzımdı. Hem de epeyce ürkerek şaşmamız! Şimdi, ben size: (Bu yerlerin sahibi kim?) diyecekken: (Bu yeratın iyesi kim?) desem, yüzüme bir tuhaf bakmaz mısınız? Nenin? Bu yeratın! Nesi? iyesi! Yerat mı dedin? Evet! Parmağımla toprakta bir sınır çezerek:

— Bu yeratın iyesi!

Hafifçe toparlanarak kendinizi korumağa hazırlanırsınız. Ama, (yerler) yerine (yerat) değil de, (erler) yerine (erat) desem, böyle yapmıyorsunuz? Niçin? Müşterek deliliğimizin kelimesi de ondan!... Acaba, asker gibi her Türkün bildiği bir kelimeyi (Er) ile değiştirmeğe ne lüzum vardı? İş bu kadarla da kalmıyor ki! Askere gitmek yerine ere gitmek diyemiyoruz. Çünkü Anadoluda ere gitmek, kocaya varmak mânasına geliyor. Yine asker kelimesini kullanıyor, askere gitmek diyoruz. Ne faydası oldu öyleyse!

İye, sahip demekmiş! Eğer aklınıza sahipseniz konuşurken iye diyemezsiniz. Türkçe sözlüğü açın: Hep böyle şeyler dolu! Taassup yerine bağnazlık! Neden? Türkçe (Bağ) kökünden geliyormuş. Peki, (Bağ) ın Türkçe olduğu muhakkak mı? Maziye doğru gidildikçe bir kelimenin kökünün milliyetini kat'iyyetle tâyin etmeğe imkân var mıdır? (Yağ) Çinceden dilimize girmiş deniliyor. Ya (Bağ) da Hintçeden gelmişse! Dedim ya, delilik!

Bir gün, Büyük Millet Meclisinde bir komisyon, Meclis kütüphanesinin adını (Kitaplık) yapmış. Şimdi, o yerin adı kitaplıktır. Fakat, Millî Eğitim Komisyonundan kanunlar (Kütüphane) diye çıkar.

Niye kütüphane kitaplık oluyor? Kitap da Türkçe değil! (Hane) ile birleşik isim yapılmış da ondan mı?. Fakat, dilimizde bunlar bir tane değil ki, saymakla bitmez: Postahane, yemekhane, dershane, meyhane, Polathane, Kâğıthane... Hattâ, hattâ tımarhane!..

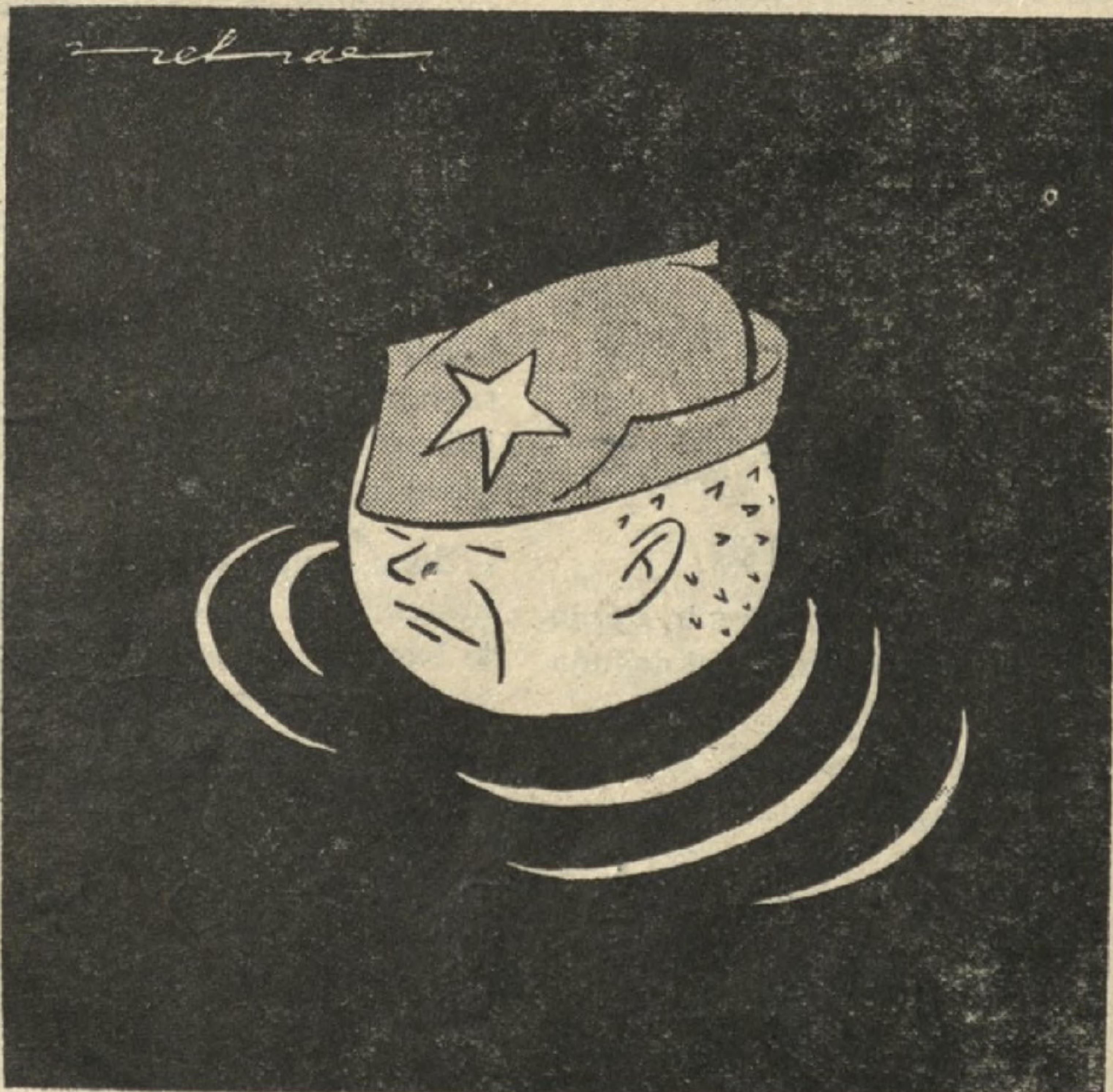
Delilik, dedim ya! Bütün bunların edebî, siyasî, malî, iktisadî, içtimaî bir faydası olsaydı, yine neyse... Onun için yapıyoruz derdik. O da yok!

Şimdi, bu uydurma dil buhranı tehlikeli bir hal alıyor. Çünkü partizanlık da işe karışıyor. Eskiden zararsız bir delilikti. Bu sefer işin içine particilik gayreti de girdiği için saldırıcı bir şekil almak imkânı var. Aman, dikkat! Birbirimize kızarak: Olay, dolay, çıkay, sılay, yargıtay, Besim Atalay... Derken, Saldıray'da karar kılmıyalım.

ORHAN SEYFİ ORHON

Yağmur duasından sonra:
Ticanî — Nasıl, ben size Allah duamı kabul eder dememiş miydim?!..

Karadenizde serseri bir mayın!

Kelin ilâcı

Adnan Menderes, D. P. İstanbul kongresinde:

«— Bir C. H. P. yazarı, Atlantik Paktına girmemiz dolayısile bize akıl öğretiyor... Ayol, kelin ilâcı olsa kendi başına sürer!» demiş.

Merak ettik: Acaba bu kel kim? diye...

Falih Rıfkı Atay mı?... Hayır, epiyce ağardığı ve seyrekleştiği halde henüz saçları hafif köpüklü sarışın dalgalar halinde!

Asım Us mu?... Olamaz! Üstatta saçlar fırça gibi!...

Nusret Safa mı?... Durun bakalım, daha adaylık yaşına bile girmedi!

Hem kel, hem baş yazar, hem dış politika uzmanı... Acaba kim olsa gerek?

Naşit Hakkı Uluğ'a sorduk:

— Ben idare müdürüyüm, siyasete karışmam, dedi...

Kasım Gülek'e sorduk:

— Parti esrarıdır, söyleyemem, dedi....

Eh, bari bir kere de Ulus başyazarlarından Nihat Erim üstadı yoklıyalım dedik... Dedik ama, daha sualimizi sorarken «kel» kelimesi ağzımızda kaldı ve telefon çat diye kapandı!

Acaba kimdi dersiniz?

Anlaşmazlık

İki politika meraklısı konuşuyor:

— Kuzum Allah aşkına, İstanbul D. P. teşkilâtındaki anlaşmazlık kimlerin arasında?...

— Haa, söyleyin: Gördesli Hüsnü Yaman, Gedizli Mükerrem Sarol, Konyalı Necmi Ateş, Siirtli Misbah arasında!...

ÖBÜR DÜNYA Röportajları!..

Hitler'le Mülâkat

«Ruh Araştırmaları Derneği» başkanına, bu sefer de Hitlerle görüşmek istediğimi söylediğim zaman, içini çekti:

— Zor! dedi.

— Öteki dünyada da mı zor? Yanına teşrifatla mı giriliyor?

— Hayır, ölmüş olup olmadığı belli değil. Fakat bir kere de spatyomda onu siz arayın bakalım.

Karanlık odada mahut divâna uzandım. Gözlerimi yine yumdum. Başkan doktorun iki parmağı göz kapaklarımın üstüne kondu. Derin derin nefes alarak zihnimi boşalttım ve bulutlar arasında yükselmeğe başladım. Geçen defa anlattığım garip hallerden sonra, gölgelerle dolu bir dünyaya vardım.

İçimden Hitlerle görüşmek istediğimi söyleyince, gölgeler benden kaçıyordu. Biraz daha yükseldim. Arzumu içimden tekrarlıyordum. Yanıma bir gölge yaklaştı ve Almanca sordu:

— Almanca biliyor musunuz?

— Evet, dedim.

— Ben doktor Goebbels. Sizi şimdi Führere götüreceğim.

— Danke şön.

Ben hafifçe titriyordum. Eski dünyadan kalma mânasız bir korku... Yoksa Hitler burada bana ne yapabilir?

Derken, siyah bir bulutun üstüne oturmuş, gözleri dalgın, meçhul bir noktaya bakarak hafifçe gülümseyen Hitlerin karşısına çıktım. Beni görmüyormuş gibiydi. Klavuzum ona ziyaretimin sebebini anlattı.

Hitler yine yüzüme bakmıyordu. Ona ilk sualimi sordum:

— Sizin hayatta olduğunuzu bir deniz altı ile Cenup Amerikaya kaçtığınızı iddia edip duruyorlar. Bu rivayetleri çıkaranlar, dünyadaki eski dostlarınız mıdır?

— Hayır, düşmanlarım. Şimdi benim hayatta olmamı istiyorlar. Biliyorlar ki Stalinle ben başa çıkabilirim. Öldüğümü de biliyorlar ama, dünyanın mâneviyatını yükseltmek için beni hayatta göstermeğe çalışıyorlar.

Baktım ki, hazretin ahlâkında büyük bir değişiklik yok. Yine kendisini Peygamber sanıyor. Onun bu kuruntusunu gıdıklamak için sordum:

— Şimdi bizim dünyamızda olsaydınız ne yapardınız?

— Hiç bir şey.

Şaşırdım.

— Küstünüz mü bize? diye sordum.

— Hayır, yapılacak şeylerin hepsini Amerikalılar ve Truman yapıyorlar. Bolşeviklerin selâmı yumruk olduğu için, onlar yumruk dilinden anlarlar. Ben sağlığımda bunu söylediğim zaman kötü kişi olmuştum. Bolşeviklerle bir olup benim üstüme yürüdüler. Şimdi kimin haklı olduğunu görüyorlar.

— Fakat ekselâns, hür milletler ne size, ne de Staline düşmandırlar. Onlar diktatörlüğe düşman.

— Fakat kızıl diktatörle işbirliği yaptılar. Bu ne biçim düşmanlık?

— Peki ekselâns, üçüncü bir dünya harbi, sizce mukadder ve muhakkak mıdır?

Hitler, lâkayıt bir sesle:

— Hayır, dedi.

— Niçin?

— Amerika var. Ben onun harbe gireceğini bilseydim yerimden kımıldamazdım. Japonların Pearl Harbour abdallıkları beni mahvetti. Yoksa harbi kazanırdım. İnsan bazen düşmanlarının değil, dostlarının budalalığı yüzünden her şeyi kaybeder. Stalinin karşısında Amerika var. Sonra on dört memleket var. Deli değildir bu adam.

— Emin misiniz?

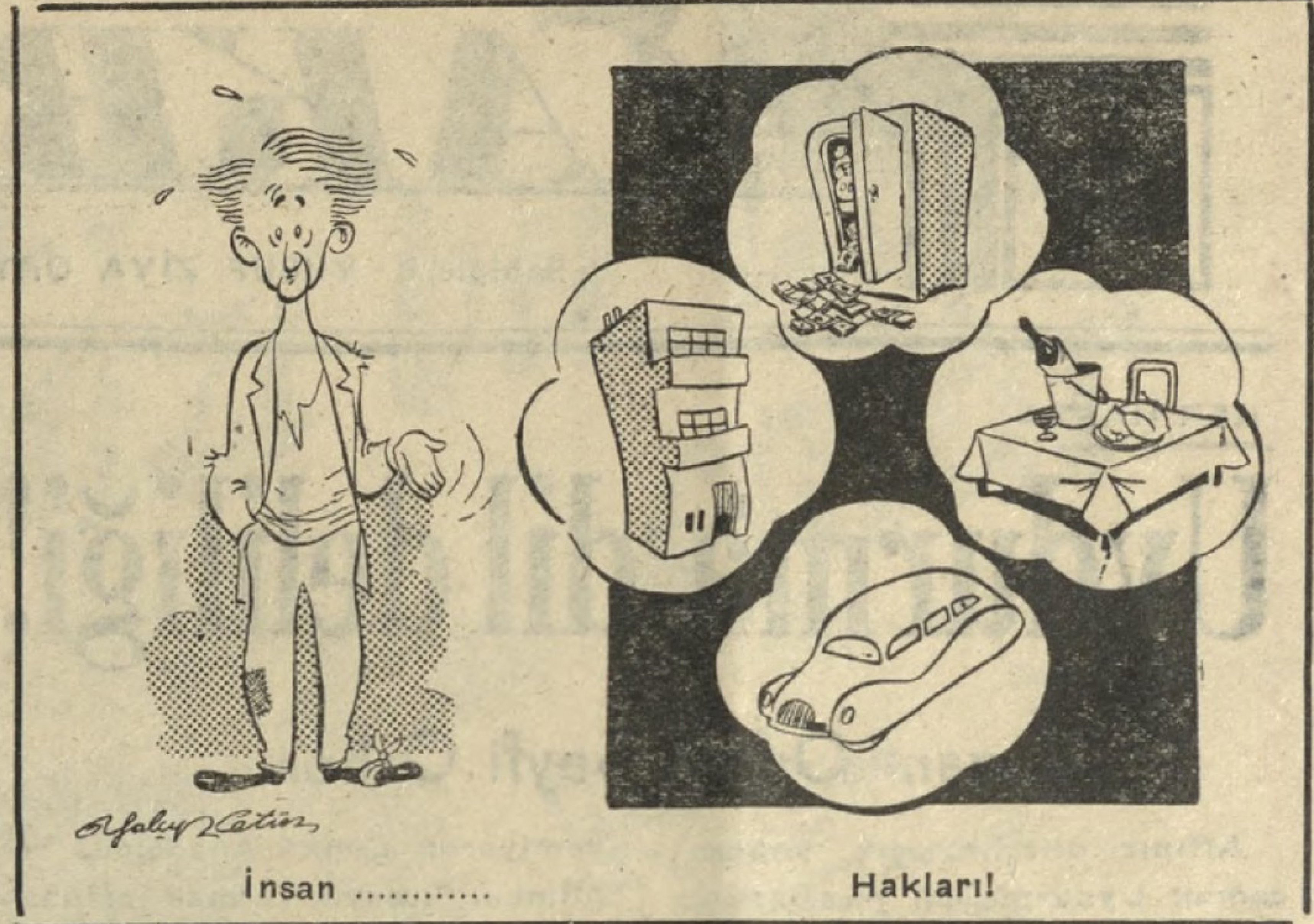
— Muayene etmedim. Akıl doktoru da değilim. Fakat Bolşeviklerin intihara karar vermediklerini biliyorum.

— Onların da atom bombaları yok mu?

— Atom bombası piyano gibi bir şeydir.

— Anlamadım.

— Yâni çalmasını, kullanmasını iyi bilmek lâzımdır. Ruslar kazaktır. Havada abdallaşırlar. Her milletin geleneği başka. Hava harplerinde Rus uçakları karga sürüsü gibidir. Pıtır pıtır düşerler. Bunu kendileri de bildikleri için, ikinci dünya harbinde, büyük hava harplerine ve bombardımanlara girişemediler. Rus kazakları yamandır. Fakat atları kanatlandırıp havada uçurmak mümkün değil!

İnsan .... Hakları!

— Demek barış muhakkak.

— Hayır.

Şaşırdım ve sordum:

— Demin üçüncü bir dünya harbi olmıyacak, buyurdunuz.

— Olmıyacak. Fakat barış da olmıyacak. Artık eski tarzda harp ilânı ve sulh ilânı gibi şeyler yok.

— Acayip!

— Evet. Yer yer harpler, ihtilâller göreceksiniz.

— Komünist ihtilâlleri mi?

— Hayır.

— Faşist ihtilâlleri mi?

— Hayır.

— Nasyonal sosyalist?

— Hayır, hayır... Demir Perde arkasında ihtilâller, Uzakdoğuda yeni harpler...

— Sonra?

— Sonra mı?

Hitlerin yüzünde garip bir aydınlık peyda oldu. Ürperdim. Mühim bir şey söylemek istediğini anlıyordum. Korku ile tekrarladım:

— Sonra?

Hitler, oturduğu bulutun üstünde ayağa kalktı, vaktile kendisini alkışlayan halk yığınlarına selâm verir gibi bir kolunu yukarı kaldırdı ve etrafımızı çeviren sonsuz gölgeler âlemini bir elile çepçevre işaret ederek:

— İşte, dedi, sonra burası. Hepinizin dönüp dolaşıp geleceğiniz yer burası. Yâni, bay gazeteci, hakikî barış dünyası burasıdır.

Bunu söyler söylemez, gökte, büyük gürültülerle bir yarık açıldı ve yara gibi kanayan bu yarık içinde Hitler ve etrafındakiler kayboldular. Gürültüler, kılıç şakırtılarını, uçak uğultularını andıran seeler gittikçe uzaklaştı; yarık, damla damla kanıyarak kapandı ve her yeri derin bir sessizlik kapladı. Ben de, Hitler gibi kavgacı bir adama bile bu barış ruhunu aşılayan öteki dünyanın içime doldurduğu derin huzur içinde oradan ayrıldım.

Şimdiki dünyamıza dönerken kendi kendime soruyordum: «Ya sağların dünyasında kavga, ya ölülerin dünyasında barış... Hangisini istersin?»

Buna cevap veremedim. Fakat insanlığın o kadar candan istediği barış konferansının ancak öteki dünyada toplanacağını şimdi daha iyi anlıyordum!

A. E.

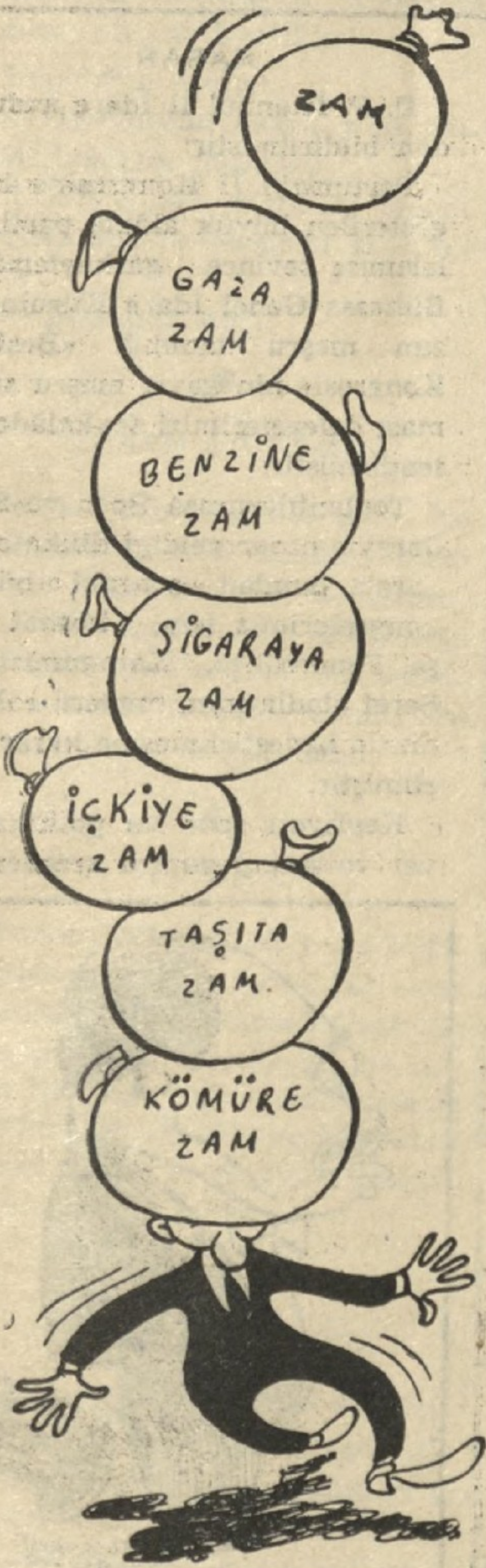
İçli Dışlı!

İçli dışlı nedir, biliyorsunuz değil mi ? İktidardakilerin akrabalarından veya parti arkadaşlarından biri bir vazifeye tayin edilir, bir idare âzası olur, ücretli bir hizmete konursa içli dışlı oluyor. Gel keyfim gel! Biri bir yanda, öbürü öbür yanda! Nasıl olsa, işe konanlardan bir kaçı Hükûmettekilerin ya akrabası veya partilisi çıkacak!

Şimdi «Ulus», bunu tutturmuş. Demokratlara ver yansın ediyor. Muhalefet hesabına fena bir hücum tarzı değil! Bu kadarla kalsa güzel amma, berikiler, işi azıttılar. Böbürlene böbürlene fazilet satmaya da başladılar. Ulus :

— Biz, diyor, iktidardayken bu usulü lâğvetmiştik. Bir milletvekilinin ayni zamanda İdare Meclisi âzası olmasını, her ne suretle olursa olsun başka bir yerden ücret almasını kaldırmıştık!

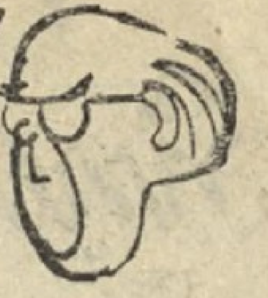
A, iki gözüm, kaldırdınız, kaldırdınız amma, ne zaman ? Atatürk Bulvarı apartmanlarınızla, Karaoğlan Çarşısı dükkânıarınızla dolduktan sonra... Beyoğlu caddesi, Taksim, Ayazpaşa, Maçka, hattâ, Beşiktaş'taki Taşlığın taşları dile gelsin de söylesin!

Ayarlı vatandaş!

HÜSEYİN CAHİT YALÇIN

— Namık Kemal'in «Cezmi» deki manzum mekıubuna nazire —

Saffet'le Peker olup bahane
Kurtuldu o Cahid-i yegâne.
Kalmıştı zeminde şâd-ü naşâd
Cavit Bey uçunca asumâne.
Menfası bulunduğu Çorum'dan
İstanbul'a etti nakl-i hâne.
«Üryan-ü sefil idi vücudü»,
Muhtâç idi hem de âb-ü nân'e.
Girmişti muhalefet yolunda
Mecmua çıkartarak ziyâne.
Müştak'la şerik oluş, demekti:
Şeytanla girişmek imtihâne!
Uymazsa zaman eğer, ne çare,
Uymak gerekir deyip zemâne
Millî Şef'e arz-ı hizmet etti,
Emrinde çalıştı sâdıkane
«Bilmem ne sebeple vardı dâim
Gûşunda şu hâtifî terane:

Yüksel, bu gidiş, gidiş değildir!
Şef emrine girmek iş değildir!

Yüksel ne demek, nedir bu tahkir?
Var mıydı elinde başka tedbir?
Olmuştu esiri iktidarın,
«Boynunda eğerçi yoktu zencir!»
Şef emrine girmesin de, yani
Ekmekle yesin mi sade peynir?
Çoktanberi kalktı sofrasından
Çok sevdiği portakalla incir!
Artık vitamin de etmiyordu
Gençleşme işinde hüsn-ü tesir
Baş eğme gerek mukadderata,
Böyleydi demek ki hükm-ü takdir?
Yazdıkça makaleler Ulus'ta,
Ettikçe bu yolda halkı tenvir;
Günden güne itibarı arttı,
Mebusluğu hem edildi tebşir.
Lâkin yine hâtifin sedası
Hiç durmadan eyliyordu tekdir:

«Yüksel ki bunun da fevki vardır»,
Tek partinin ayrı zevki vardır!

Günden güne ismi buldu kıymet,
Günden güne cismi etti râhet,
Meclis gurupunda başkan oldu,
İsterse hazırdı her vekâlet.
Yan gözle bakılsa iktidara
Aslan gibi eyliyordu savlet
«Menfada sürünme devri geçti,
Eğlenceye, zevke geldi nevbet.»
Sık sık geziyordu şarkı, garbı,
Zira parasızdı her seyahet.
Eylerdi otuz dolarla günde
Uzlaşma komisyonunda hizmet.
Bazan Biyariç'de (1) bazı Nis'de (2)
Birkaç gün ederdi istirahet.
Evyan'da (3) kiralamıştı bir köşk,
Konforlu, temiz, sevimli gayet.
Lâkin yine hâtifin sadası
Tekdir ederek diyordu: Dikkat!

«Yükselme bu yolda, alçalırsın!
«En sonra boyun kadar kalırsın!

Kış mevsimi geçti şâd-u hurrem,
On dört mayıs oldu, coştu âlem,
Bir öyle seçim ki Allah Allah,
«Hiç mislini görmemiştir âdem!»
«Bir tîga bedel gelirdi bin tîr,
Bir âteşe karşı bin cehennem!»
Sırtüstü düşüp Günaltay attan,
Serpûşu uçup dağıldı perçem,
Mahvoldu safası iktidarın,
Arttıkça cefâ, belâ demâdem,
Havfeyledi Kars'a kaçtı Cahit,
Ancak bu, deyip tarik-i eslem!
Girmişti büyükçe bir ziyana
Azalığa elvedâ edip hem,
İsviçre gözünde Meşhet oldu,
Evyan'daki köşkü sardı matem...
Gelmiş başucunda şimdi hâtif,
Artık ne diyordu ben de bilmem!..

«İşte bu kadardır ol hikâyet
Bâkisi güzaf-ı bi nihayet!»

(1) Biarritz, (2) Nice, (3) Eviant.

FİSKE

Şehir Tiyatrosunda: Hava Parası

Şehir Tiyatrosu sanatkârları, İ. Galip Arcan'ın (Hava Parası) isimli piyesini, edebî heyete sormadan sahneye koymuşlar.

Vay sen misin edebî heyete sormayan?... Bayılmalar, ayılmalar, kıyamet kopuyor...

Dün, meseleyi yerinde incelemek için bir muharririmizi Şehir Tiyatrosuna gönderdik. İlk önce, İ. Galip ile konuşmuşlar.

— Ne oynuyorsunuz?

— Oyun içinde oyun!

— Ama, edebî heyet bu oyuna razı değilmiş!

İ. Galip bir kahkaha atmış:

— Ay, Şehir Tiyatrosunda bir edebî heyet de mi varmış?... Kah kah kah!...

Ondan ayrılan muharririmiz, edebî heyet âzasından kaşları cımbızla biçime sokulmuş, avurtları çökük, takma dişli, baykuş gözlü birile karşılaşmış:

— Hava Parasını ne yapacaksınız?...

Daha suali tamamlamaya vakit kalmadan, sayın edebî heyet üyesi, yumruklarını sıkarak, ağzı köpükler içinde haykırmış:

— Ne dedin, ne dedin?... Hava parasını ne mi yapacağız?...

Bir müddet susmuş, sonra başını müthiş bir tehdit ile iki yana sallıyarak bağırmış:

— Millî Korunmaya vereceğiz, Millî Korunmaya!...

Sinema Avcıları

Gişenin önünde kuyruk olmuş millet... Birbirlerini sıkıştırıyorlar! Yakalarını çenelerine kadar kaldırmış iki sinema avcısı, fötrlerinin altına gizledikleri gözlerile «yem» ara - makta..

«— Hangisi be ?

«— Nâ şu.. trençkotlunun yanındaki..»

«— Fena da değil yâni.»

«— Oğlana bak. Hırtlambo gibi! Armudun iyisini bunlar yer zati!

«— Makasa alalım mı ?»

«— Hele sabret biraz, bilet lerini alsınlar da.»

«— Sen nereden tanıyorsun onu ?»

«— Kekeme Oğuz var ya ?»

«— Hı...

«— Tezgâha attığını söyle - di.»

«— Sallamıştır ulan.. Palavracı!......»

«— Gözlerimle gördüm!..»

«— Sallama babam.. daha bir dakika evvel «söylemişti de - din.. şimdi «gördüm» diyorsun. Tarih dersinde miyiz be?»

«— Sen de amma man kafasın ha? Tezgâhta nasıl görürüm be? Ohha! Özsütte birşeyler tıkınıyorlardı rastladığımda. Sonra da kahvede tavla atarken anlattı...»

«— Anlaşıldı, anlaşıldı.. Kaçırmıyalım. Biletleri aldılar..»

«— Hadi yürü..»

«— Ne diyeceksin?»

«— Her zamanki gibi canım.»

«— Ya kız terslerse?»

«— Terslemez!»

«— Nerden biliyorsun? »

«— Oğuz..»

«— Öf be! Sen de aklını kekemeyle bozmuşsun.. Ağzı burnu şiş gezdiği günleri hatırlıyorsun değil mi?»

«— Bize ne ondan?»

«— Ben vazgeçtim oğlum. gel rakipsiz arayalım..

«— Vakit geç oldu. Keklik - lerin hepsi sinemalara dağılmışlardır. »

«— Ziyanı yok... İştahımızı öteki seansa saklarız.»

«— Ama ne saç vardı kızda be!»

«— Vazgeç, herif çok iri kıyım, gözüm kęsmedi!

«— E, nolacak?

«— Gel, yürü sen biraz.

Çıktılar. Gişedeki hanım kızın eli de pek ağır. Adeta İs - tanbulun işleri gibi. Hele o tükürüklü parmağı. Haah, tamam bu sefer de yer kalmadı. Sade loca varmış. yazık.

«— Şey affedersiniz karde - şim..»

«— Estağfurullah.»

«— Tek misiniz?»

«— Evet.»

«— Biz de üç kişiyiz. Şayet arzu ederseniz birlikte bir loca alabiliriz.»

«— İyi olur.. hay. hay.»

Dört ayrı elden devrolunen para bir araya gelince işe ya - radı. Büyük sermaye meselesi! Efendim ben öyle her filme gitmem. Bunu dostlar methettiler de. Uuu! Amma karanlık ha! «Yaldız sineması» nın şu tersliğine bir türlü alışamadım. Yer gösteren kızlarımız nere - deler acep?

«— Biletiniz efendim!»

Hele şükür. El fenerinin de feri kalmamış. Mum söndü mü oynayacağız?.

Locanın sandalyelerine ki - takse. İyi ama, bu kızın parasını kim verecek? Kollektif işlerin bu zorluğu var işte!

«— Sökülün bakalım beşlikleri!»

Aferin loca akrabasına, böyle yerlerde «hicap» perdesini yırtmak lâzım. Gelecek program oldukça enteresan. İnsanlar ö - lüyor, atlar koşuyor, şarkılar gırla. Eeeh, bu çekirdek sesinden illâllah yahu. Yanımızdaki loca'da da mütemadiyen hareket var. Sandalye gıcırtısı âsabımı bozuyor. Hah, cıvıltı da başladı.

«— Yalan söylüyorsun..»

«— Aman şekerim. sana na - sıl yalan söylerim?»

«— Ah siz erkekler! Çek şu elini. Hepiniz böylesinizdir.. yapma.»

«— Ruhum, benim senden başka..»

«— Oof! Sinemayı seyrettir miyorsun.. bak gene elini..»

«— Canım!»

«— Hayır olmaz..»

«— İlk gelişimizde böyle yapmamıştın ama.»

«— Yapma.. yapma.. aa! Şu meretler de ne fena gıcırdıyor.

«— Seni ne kadar sevdiğimi»

«— Dur diyorum sana.»

«— Görüyorsun ya kâfir.. beni nasıl büyülemişsin. âdeta mıknatıs gibisin. senin yanında sabredemiyorum.»

«— Yapışma..»

«— Yavrum..»

«— Anlaşıldı. Bari bırak ta şu paltomu çıkarayım.»

«— İyi olur...»

«— Fazla ileri gitmece yok ama..»

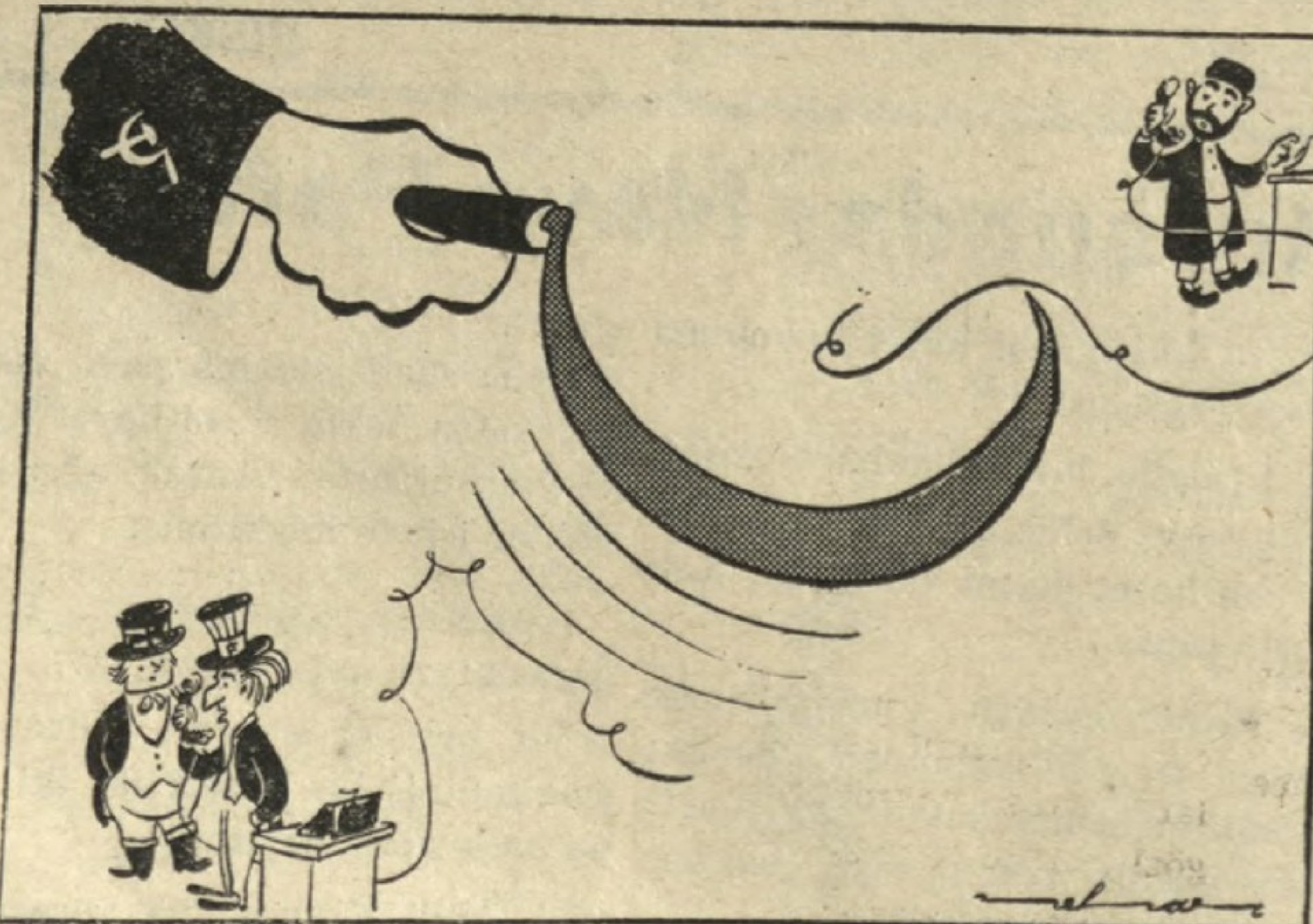
«— Peki..»

Bir müddet ses kesildi. Sonra «ah» ları «of» lar takib etti. Şüp helendim. Cinayet falan olmasın diye başımı şöyle bir uzatıverdim.. Hii!.. «Yoook, yalvarmayınız, vallahi yazmam... Memlekette ahlâk zabıtası var!»

CİNGÖZ

— Affedersiniz bay dilenci, yüz lira bozukluğunuz var mı?..

İran, Batılılarla görüşmelerini kestil

KARAR

D. P. İstanbul İl İdare kurulundan bildirilmiştir:

Partimizin İl Kongresine karşı gösterilen büyük alâka, partizanlarımızı sevince garkeylemiştir. Bilhassa Genel İdare Kurulumuzun meşru tanıdığı «Beşiktaş Kongresi» nin gayrı meşru sayılması delegelerimizi fevkalâde eylendirmiştir.

Toplantılarımıza Spor ve Sergi Sarayının dar geldiği dikkate alınarak, bundan sonraki büyük kongrelerimiz için, Mithat Paşa, Fenerbahçe, Karagümrük ve Şeref stadlarının, modern-salonumuzla birleştirilmesine karar verilmiştir.

Keyfiyeti spor ve politika sever vatandaşlarımıza arzederiz.

BUHRAN!

Bitpazarında iki eskici konuşuyor:

— Buhran, buhran diyorlar... Lâf... Ne buhran var, ne bir şey... Allaha şükür sabahtan akşama kadar eski elbise, eski palto, eski kundura alıp satmağa yetişemiyorum!

Akıl hocası!

Ferman!

Ankara (Gizli Ajans) — Bu gece, sabaha karşı, Ankara Palas paviyonunda, Tekirdağ milletvekili Şevket Mocanın arzusu üzerine, müzik:

Atımı bağladım ben bir ormana!

Türküsünü çalmağa başlamış ise de, Tarım Bakanı Nedim Ökmen, büyük bir hiddetle ayağa kalkarak:

— Ferman ediyorum, susunuz!..

Diye bağırmıştır. Vakit geç olduğundan neticeyi öğrenmeğe imkân bulamadım.

★

YENİ İSTİFALAR

Ankara (Hususî telsizimizle) — Kars milletvekillerinden Abbas Çetin, Lâtif Aküzüm ve Veyis Koçulu'nun C. H. P. den istifaları üzerine, genel sekreter Kasım Gülek bana şu demeçte bulundu:

— Bu üç milletvekilinin de istifasından sonra, partimizin büsbütün kuvvetlendiğini söylemek benim için bahtiyarlıktır!

Kendisine sordum:

— Bunlardan başka yeni istifalar bekliyor musunuz?

Kasım Gülek, gözlerini kapadı, ellerini açtı ve derinden gelen bir sesle:

— İnşaallah, dedi!

★

ERKEN ŞIMARMA

Ankara (Hava postasile) — Kocaeli milletvekili Doktor Ethem Vassaf, hazırladığı bir sözlü soruda, bazı kimselerde görülmeğe başlayan (Erken şımarma) hastalığına karşı ne tedbir alındığının açıklanmasını istemektedir.

★

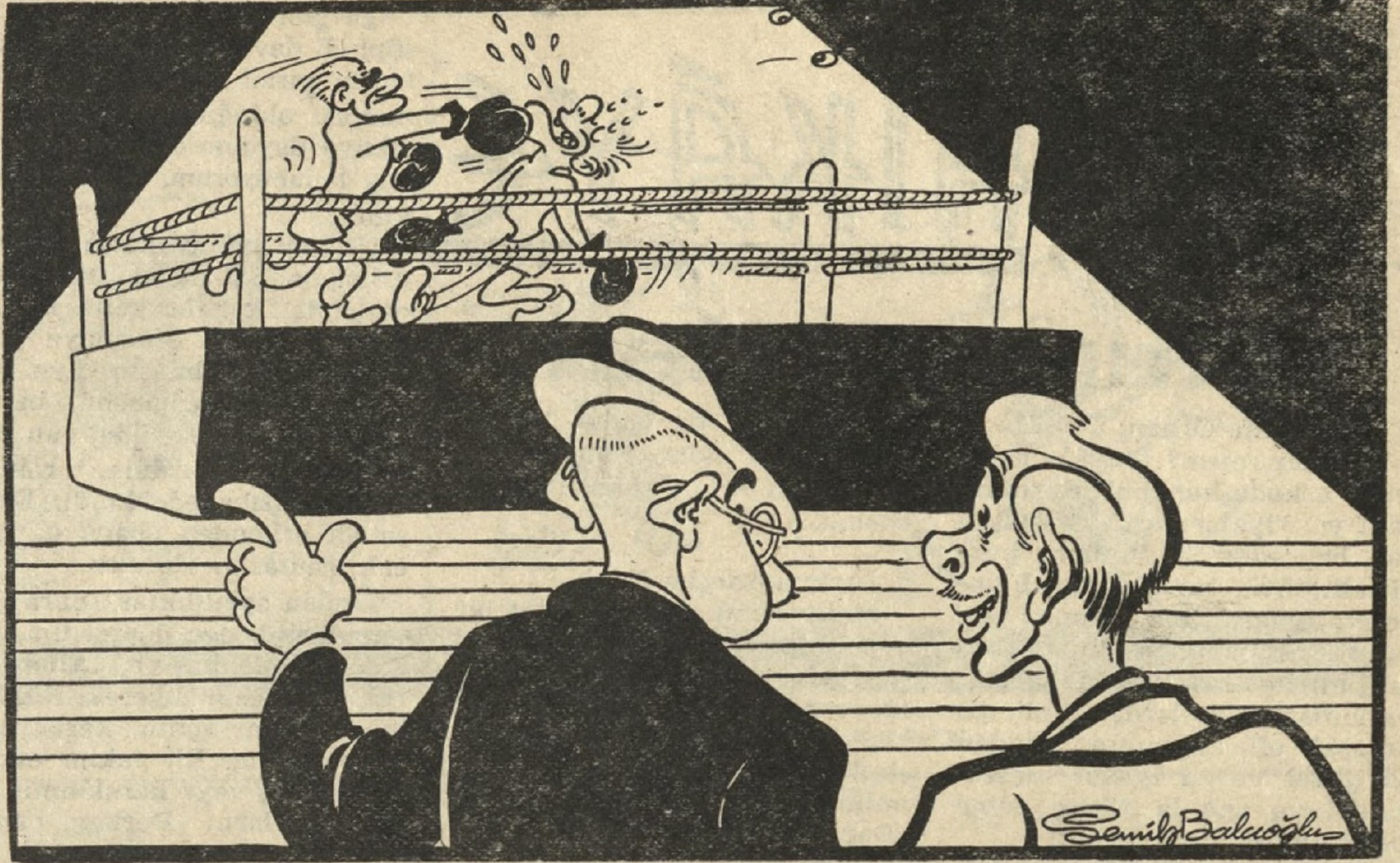
YANGIN

Ankara (Hususî şifre ile bildirilmiştir) — Dün gece C.H.P. merkezinden kıvılcımlarla karışık dumanlar çıktığı görülmüş ve hemen itfaiyeye haber verilmişse de mühim bir şey olmadığı, yalnız Kasım Gülek'in etekleri tutuştuğu anlaşılmıştır.

★

SITMA MÜCADELESİ

Ankara (Kulağımıza fısıldanmıştır) — Ankara Palas otelinin yanındaki otomobil bataklığına, havalar ısınınca, Sağlık Bakanlığı tarafından bir sıtma mücadele ekipi gönderilecektir.

— Kimseler yok.. Keşki biz de Şehir Meclisine gitseydik...

HAFTANIN ŞAKALARI

AYVANSARAYDA PETROL

İstanbul'da, Ayvansaray'da bir vatandaşın kuyusunda petrol çıkmış! İstanbul'da Ayvansaray'da bir vatandaşın kuyusunda petrol çıkmaz. Petrol, dünyayı avucunda tutan şirketlerin kuyusunda çıkar! Ayvansaray'daki bir vatandaşın kuyusundan çıksa çıksa kedi, köpek, fare ölüsü çıkar. Bu hayvancıklar bile boğulup ölecekleri zaman, gider bu vatandaşların kuyularını bulurlar. Muziplik olsun, bedava su kullanmasın, kuyularını temizletsin, Sular İdaresinin yeni zamlarla dağıttığı su parasına gelsin diye! Talih, böyledir, fakirlerle eğlenceyi sever.

Fakat çıkmış işte! Hem de sahiden petrol! Sevinmişler. İki tenekecik doldurup Ankaraya göndermişler! Kendilerini bir aralık Romanya'daki yahut Batum'daki petrol kuyularından bir taneciğine sahip petrol krallarından biri saymışlardır. Öyle ya, kilosunu şu kadar kuruştan doldur doldur sat! Hattâ, kandillerde, mevlûtlarda, sebilullah yapıp fakir fukaraya dağıt! Dünyanı da mamur et, ahretini de!

Tetkik, tahlil... Iıh! Bu, yerden çıkma ham petrol değil, bir taraftan bir petrol sızıntısı! Bu sızıntı da yine muziplik olsun diye gitmiş, bu vatandaşın kuyusunu bulmuş!

Eğer, vaktiyle (Polatlı) da tıpkı buna benzeyen vak'ayı bilmiş olsalardı, ilk işleri, Vilâyete bir protesto çekmek olurdu:

— Yine sizin petrol depolarınızdan biri delinmiş, bizim kuyuya sızıyor. Gelin, hem bu sızıntıyı kesin, hem de kuyuyu temizleyin!

Derlerdi. Fakat resmî işlerin mantığı tuhaftır. İster misiniz, Vilâyet bu ihbara teşekkür edeceğine, ait olduğu makamın memurları gelsin, Ankara'ya gönderilen iki teneke petrolün zammiyle beraber parasını almaya kalksınlar!

İsterlerse resmen alırlar. Çünkü Devletin malını kullanana bedeli ödetilir. « Ama, kötü niyetle değil, kuyumuzda petrol çıktı satmıştık da...» Ne olursa olsun mal Devletindir. Bedelini öde! «Peki, bununla ikidir, petrolü cıvardaki kuyuya sızdıranlar ne olacak?» O sana ait mesele değil! Ne yapılmak icabediyorsa biz bilir, yaparız. « Bizim kuyuyu kim temizleyecek?» Kim mi?. Sen!. «Bu işde benim kabahatim?»

Senin kabahatini belki memurlar, açıkça söylemek istemezler. Ben söyleyeyim: İstanbul'un bir kenar mahallesinde oturup kuyu suyu kullanan bir vatandaş olmak!

BİR ŞİLEP İNTİHAR ETTİ

1500 tonluk «Galatasaray» şilebi, Zonguldaktan kömür yüklü olarak İstanbula müteveccihan hareket etmiştir. Şilep hareketinden evvel, limana yaşlı gözlerle bakmış ve uzun bir «ah!» çikmiştir.

Aradan 6 gün geçtiği halde, «Galatasaray» dan hiç bir haber çıkmadığını gören mal sahipleri derhal harekete geçmişlerdir.

Araştırma esnasında, Karadenizin ortasında kapalı bir şişe bulunmuştur. Arslan Sadıkoğlu şişenin tıpasını çıkartarak içindeki kâğıdı açıp okumuştur:

«— Seksen beş yaşıma geldiğim halde, sahiplerim bana hâlâ ek görev vermekte devam ettiklerinden intihar ederek bu hayattan kurtulmağa karar verdim. Beni ararsanız Karadenizin dibindeyim!»

Galatasaray Şilebi

AK AĞALAR

A, bak, bu mühim! Durun, dilde irtica yapmayım: Mühim değil, önemli! Hem de epey önemli!

Chicago Tribune gazetesi sahibi: Afrika'da beyazlarla siyahlar arasında kanlı bir iç harp başlayacak! demiş. Bunu, Chicago Tribune gazetesi sahibi bilmez de kim bilir!

Eğer bu harpte siyahlar; ringde dövüştükleri gibi beyazlarla döğüşürlerse hapı yuttuk! Tası tarağı toplayıp Afrikadan çıkmalı! Zavallı siyahların hakları da var. Tabiatın bile onlara bağışladığı bir kıt'aya ne diye musallat olmuşuz? Neler de yapmamışız ki! Erkeklerini, kadınlarını, çocuklarını yakalayıp yakalayıp esir diye satmışız! Çiftliklerde, tarlalarda çalıştırmışız. Hadım edip kadınlara bekçilik ettirmişiz!

Ya şimdi, siyahlar galip gelince, men dakka, dukka deyip bizim onlara yaptıklarımızı bize yapmaya kalkarlarsa?.. Bizi yakalayıp yakalayıp memleketlerine götürür, esir diye satar, hadım edip karılarına bekçilik ettirirlerse!..

Afrika'nın yetmiş derece sıcağında uzun boylu tarlalarda çalışamayız. Güneş çarpmasiyle esirlikten çarçabuk kurtuluruz. Amma Ak Ağarlığa yaraşırız odğrusu! Hele içimizden bazılarına biçilmiş bir kaftandır. Yüz karılı, ikiyüz karılı yerli kralların saraylarında öyle bir tafralı Akağa olurlar ki değme gitsin! Eğer, biraz can acısına katlanabilirse mesele yok! Siyasî zürriyetten kesilmiş bazı politikacılarımız için, zaten bundan başka yapılacak iş de kalmamıştır!

Hâtıra Defteri

«Kardeşim Orhan;

Hatırlar mısın? Seninle mektepte arkadaşken hülyalarımızdaki ve rüyalarımızdaki kızlardan bahsederdik. Bunlar huri güzelliğinde, melek temizliğinde iyi kızlardı. Biz o zaman pek safdık ve hayata atılıp da ekmeğimizi kazanmağa başlar başlamaz, bunlardan elimizi sallasak ellisini bulup içinden en güzel ve en iyisini seçeceğimizi ve onunla dünya evine gireceğimizi düşünürdük!

Gülüyorsun, değil mi? Ben de gülüyorum. Fakat o günlerdeki gibi, ümidle tatlı tatlı değil, yeisle acı acı gülüyorum.

Daha doğrusu, gülüyordum. Çünkü, ben o hülyamızdaki, rüyalarımızdaki kızlardan — şimdiye kadar bulamadığımız ve nihayet «bulunmaz» dediğimiz kızlardan — birini buldum.

Nükhet'i görsen sen de bana hak verirsin. Hakikaten huri gibi güzel, peri gibi zarif, melek gibi iyi bir kız. Onunla bir aile toplantısında tanıştım. Görüştük: Gözlerime inanamadım. Konuştuk: Sözlerine inanamadım. Sen de itiraf edersin ki, hayata atılıp da elimiz ekmek tutunca, cebimizde biraz para görünce işi hovardalığa vurmuş, içki âlemlerinde sevgi aramıştık. Oralarda melekleri değil, şeytanları bulmamız kadar tabiî ne olabilirdi?

Hükmümüzü yanlış vermişiz, azizim. Dünyada öyle kızlar da varmış. Belki binde bir, milyonda bir amma, yine var ya. Talih olana düşüyor. Ben bugün kendimi bu ender talihlilerden biri sayıyorum. Öyle mes'udum ki, Orhan! Darısı başına...»

***

«Aziz kardeşim Nuri;

Mektubunu aldım. Mes'ut bir adamın saadet alevleriyle tutuşan satırların içime bir ferahlık verdi. Seni mes'ut görmek beni de teselli ediyor. Demek o «bulunmaz» kızlardan birini bulmuşsun? Tebrik ederim. «Darısı başına» diyorsun. Teşekkür ederim.

Fakat, bir şey söyliyeceğim, sakın kızma bana. Biliyorum, senin de aşk ve kadın işlerinde az çok tecrüben var.. Lâkin, tecrübe denen şeyin hududu olmadığına göre, yanılmanın da hududu yoktur. Yanlış anlama. Demek istediğim şu: Kız hakkındaki hükmünde acaba yüzde yüz isabet ediyor musun? Kararını çabuk verme ve biraz daha bekle. İhtimal... Neyse, inşaallah hükmünde yanılmadığına kanaat getirirsin de mes'ut olursun. Tekrar tebrik eder...»

***

«Azizim Orhan;

Mektubundaki tavsiyelerinden dolayı sana kızacağımı düşünmene teessüf ederim. Dost acı söyler. Onun için, ne kadar acı konuşursan o kadar hoşuma gider.

Bu işlerde ağzım ve kalbim çok yandığı için sütü değil, suyu bile üfliyerek içtiğimi söylememe bilmem lüzum var mı? Her yeni kadın karşısında olduğu gibi bunda da ihtiyatlı ve şüpheli davrandım. Fakat Nükhey'in yirmi dört âyar bir altın parçası olduğuna kat'î bir vesikaya dayanarak hüküm vermiş bulunuyorum. Bak, anlatayım:

Nükhet bir avukatın yanında çalışıyor. Sabah, akşam kolunda çanta ile gider gelir. Bir akşam buluştuk. Sinemaya gidecektik. Yük olmasın diye çantayı benim yazıhanede bıraktık. Sonra da geç oldu, onu doğruca evine götürdüm, bıraktım. Çanta yazıhanede kaldı. Ertesi sabah erkenden bana uğrayacak, çantasını alacaktı.

Ondan ayrıldıktan sonra şeytan dürttü, eve dönmedim, yazıhaneye geldim ve «Allah günah yazmasın» diyerek, Nükhet'in çantasını açtım, karıştırmaya başladım. Bir takım evrak, notlar, boş veya karalanmış kâğıt parçaları... Derken, çantanın ufak ve sözde «gizli» cebinde bir defter... Hâtıra defteri!

Karşıma huri kıyafetinde çıkan, fakat şüphelerimin zalim gölgesi altında bulunan sanığın lehinde veya aleyhinde konuşacak bir şahid bulmuştum. Bundan daha tarafsız bir şahid tasavvur edilir mi?

İşte, Nükhet hakkındaki hükümlerimi bu hâtıra defterinin anlattıkları üzerine verdim. Sevgilim orada duyduğu yalnızlığın âzabını anlatıyor, temiz kalmak için, ne mücadeleler geçirdiğinden, fakat dünyada hakikî incinin değerini takdir edecek erkeğin bulunmadığından acı acı şikâyet ediyor. Hülâsa, defterin her sahifesi, her satırı onun ne temiz, ne asîl bir ruh taşıdığını, sevmek ve sevilmek ihtiyaciyle yanan bir kalbe sahip olduğunu anlatıyor. Öyle içli bir kız ki!...»

***

«Kardeşim Nuri;

Mektubundaki şahidin ifadesi, sanık hakkında beslediğim şüphelerden beni de kurtardı. Büyük bir nedamet duydum. Senden ve müstakbel yengemizden özür dilerim. Allah bahtiyar...»

Erbabı Mesalihi Korur bir zât-ı Salih!

«Sevgili kardeşim Orhan;

Nerede o, gençliğimizde hülyalarla geçen günler ve geceler! Şu anda, o günlere dönebilmek için ömrümün geri kalan kısmını vermeye hazırım. Meğerse insan hayatında bir kere bahtiyar olabilirmiş: Hülyalarına eriştiğini zannettiği zaman değil, ancak hülya kurduğu zaman. Zira, adı üstünde, hülya hülyadır; hülyaya erişmek diye bir şey yoktur.

Bu sözlerimden bir mâna çıkaramıyor musun? Acele etme ve şüphe içinde kal, daha iyi. Çünkü sonunda sen de, benim kadar, acı bir sukutu hayale uğrayacaksın.

O gecenin yarısını yazıhanede geçirdim, yarısını da sabaha kadar yatakta, sevinçten uyuyamayarak... Ertesi gün erkenden yazıhaneye gittim. Biraz sonra Nükhet geldi. Kendimi, suç işlemiş bir çocuk gibi hissediyordum. Fakat bu öyle mübah ve mübarek bir suçtu ki itirafı da zevkli olacaktı. Boynuna sarıldım:

— «Sevgilim,» dedim, «şimdi seni eskisinden çok seviyorum. Sen farkında olmadan, gizlice, kalbini okudum. Şimdi seni ruhunun bütün incelikleriyle tanıyorum. O hâtıra defteri...»

— «Hangi hâtıra defteri?» diye sözümü kesti.

— «Çantandaki,» dedim ve suçumu itiraz ettim.

Durdu, durdu, sonra öyle bir güldü ki!... Kahkahaları hâlâ kulaklarımda çınlıyor:

— «Ayol,» dedi, «O benim değil, annemin hâtıra defteri! Tarihine bakmadın mı? Sene 1930!»

G. V. Z.

— Bu yıl mahsul bereketli!

ACABA İKİSİ ORTASI OLAMAZ MI?

Demokrasiden evvel!...

Demokrasiden sonra!..

Onlar Başka Adamlardı

Can Alinin gözleri dalmıştı. Zihninde çeyrek asırlık hâtıraların geçit resmi yaptığı sabit bakışlarından belliydi. Bize anlatabileceği ikinci hâtırasını seçmeğe çalışıyordu. «Hey gidi günler hey» der gibi başını sallıyarak mırıldandı:

— Hangi birini anlatayım? Ben de hikâye mi ararsın? Şimdi gözümün önüne bir kış gecesi geliyor. Kar böyle, nah, diz boyu. Arabanın tekerleklerine zinciri geçirmişim, Sirkecide yağlı müşteri bekliyorum. O havada yetmiş kuruşa Beyoğluna çıkılmaz. En insaflıcası üç kâğıt almalıyım ağabey. Bekliyorum. Karşı tarafta bir İştaynbruh lokantası vardı. Oradan şarkılar söyliyerek üç kişi çıktı. Bizim arabaya doğru geldiler. Kendi evlerine girer gibi kapıyı açıp otomobile kuruldular. Ben başımı onlara dönüp:

— Üç kâğıdınızı alırım, dedim.

— Çek! dediler.

Yürüdük. Ben tramvay yoluna çıkacaktım. Postahane yoluna saptırdılar. Postahanenin önünde durduk. Üçü de indi, binanın sol tarafındaki kapıdan içeriye girdiler. Hay Allah cezalarını versin. Bekle babam bekle. Bekle babam bekle Motör donacak. Kim bunlar? Ne işleri var burada? O tarihte orada İstanbul radyosu vardı. Yarım saat kadar bekledim. İçeriden bu üç kişiyle birlikte, elinde tanburile uzun boylu, zayıf, gözlüklü biri çıktı. Arabaya doldular.

— Çek! dediler.

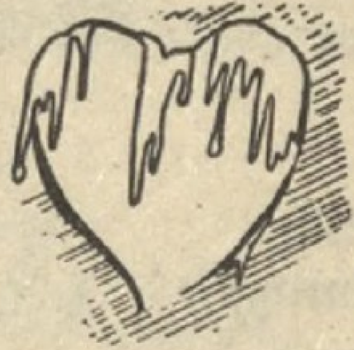
Çektik. Daha kimbilir ne kadar çekeceğimiz vardı. Bu dört kişiden en çok konuşan yaşlısı, benim yanımda oturan tanburluya bağırıyordu:

— Arkıdeş... Aç şu tanburu da başla çalmağa...... Vılla... Haydi...

Yanımda oturan tanburlu:

— Deli misin Çallı! dedi, tamburu ben buraya zor sığdırdım. Sapını kımıldatsam şoförün gözünü çıkarırım. Hem soğuktan ellerim donuyor.

Çallı denilen zat bağırıyordu:

— Sen vefat ettin Mesut Cemil! Ellerim değil, ruhun donmuş senin arkıdeş...

Sonra yanındakine dönüp sordu:

— Değil mi öyle Eşref Şefik?

Hoş adamlardı ağabey. Şarkılar söyliyerek Beyoğluna çıktık. Tepebaşında bir sokaktan iki kişi daha aldılar. Kucak kucağa, balık istifi arabayı doldurmuşlardı. Makaslar kırılacak diye ödüm patlıyordu.

O zaman, malûm a, Beyoğlunda «Tokatlı» derler bir lokanta vardı. Onun önünde durduk. Bana:

— Bekle! dediler.

İçeriye girdiler. Aman Allah! Bekle babam bekle, bu sefer bir saatten fazla. Keyiflerini bozmamak için, içeriye girip görünmek istemiyordum. Dizlerim, ayaklarım buz kesildi. Artık motörü bir düşün. İşletmek için anamdan emdiğim süt burnumdan gelecek. Yarım saat daha bekledim. Gelmediler. Çaresiz içeriye girmeğe karar verdim. Arka kapısı da vardı oranın. Gittim, girdim içeriye. Lokantanın en arkadaki tenha salonunda üç sofra yan yana, bu beyler oturmuşlar, saz, şarkı, âhenk gırla... Bir kaç kişi daha gelmiş masalarına. Kapının yanında durdum, beni görmediler. Âhenk bitince bir münakaşaya başladılar. Hem birbirlerinin gözünü çıkaracak kadar sert konuşuyor, hem de bir saniyede can ciğer oluyorlardı.

Nihayet masalarına doğru yürüdüm.

— Beyler! dedim, bir buçuk saat oldu. Fazla bekliyemem, hakkımı verin de gideyim.

O Çallı denilen hoş zat, ayağa kalktı, elini omuzuma koydu ve arkadaşlarına beni göstererek dedi ki:

— Bu vatandaş, bu asîl Türk çocuğu, bu temiz nâsiye, işte Türk milleti budur!

Bir alkış koptu ağabey. Beni de masalarına aldılar. Başladık hep beraber çekmeğe. Yedi kişiydik. Konuşmalarından anladım ki, dört gözle birini bekliyorlardı. «Kavalalı» dedikleri biri. Fakat gelmiyordu Kavalalı. Şarkılar, şiirler, destanlar, mâniler okuyorlardı. Ben öylecesine sabahlarım ama ağabey, dışarıda araba var.

Çallı Beye eğildim:

— Ben fazla kalamam, gideyim, dedim.

Kolumdan tutup çekti:

— Otur, dedi, Kavalalı gelmeden şuradan şuraya gidemezsin. Dört tane vinç gelse bizi de kaldıramaz. Çünkü... Metelik yok bizde.

Öyle tatlı söylüyordu ki, ağabey, yerimden kımıldayamadım. Yoksa helâl olsun, on para istemezdim onlardan.

Derken bir alkıştır koptu, Kavalalı Hüsamettin dedikleri zat geldi. Yarım saat kadar cünbüş. Oradan kalktık efendim, ver elinin Şişli. Üç araba, oradan kar kıyamette, Alman çiftliği...

Beni de dâvet ettiler ağabey. Aman Allah, ne kadar eğlendik.

Zeybekler, horalar, çiftetelliler mi istersin. Kimler yoktu bunların arasında? Ahmet Refikler, Ömer Rızalar, Peyami Safalar, Nureddin Artamlar, Elif Naciler...

Oradan çıkınca hepsini evlerine bıraktım. Yalnız Çallı ile Kavalalı kaldılar. Onları da «Papağan» adında bir bara götürdüm. Artık gidecektim. Kapının önünde Kavalalı bana yirmi beş lira vermez mi?

— Almam ağabey! dedim.

— Az mı? dedi.

— Ne azı? Çok bile. Fakat ben sizden para almam. Helâli hoş olsun. Yedik içtik, eğlendik. Teşerrüf ettik. Para almam artık ben.

— Al diyorum.

— Almam vallahi, yemin ettim.

Alırsın, almazsın, bir münakaşaya tutuştuk. Kavalalı kızdı. Polis çağırmaz mı? Beni para almıyorum diye karakola götürmeğe kalkmazlar mı? Polis gülüyor, bana:

— Al ulan, enayilik etme! diyordu.

Parayı aldım. Kavalalı pürhiddet bana on lira daha uzattı:

— Bunu da alacaksın. Bahşiş bu. Alacaksın.

— Artık alamam ağabey.

Çallı sırtımı sıvadı:

— Asîl Türk çocuğu, al!

Onu da aldım ağabey. Otuz beş kâğıdı kıvırıp cebime attım. Bugünün parasile yüz elli kâğıt demektir. Hayatımda ilk ve son defa bana fazla verdikleri parayı almadığım için karakola gidecektim. Bir de şimdikileri düşün ağabey. Onlar başka adamlardı.

S. B.

ALAYLAR

HAŞMETMAAP!

Doğru mu, yalan mı? Bilmem! Günahı söyliyenlerin, vebali yazanların boynuna......

Hani geçenlerde, Gazi Çiftliğinde mi ne, bir ziyafet çekilmişti ya... Hani bir veteriner (Kır atımın nalı) mı, (Boz eşeğimin kuyruğu) mu, yoksa (Katırımın dayısı) mı ne, böyle bir şiir okumuştu ya... Hani sayın Tarım Bakanı kızmış (Ben kralım!) yahut (Ben imparatorum) mu ne demişti ya!..

Eh, demiş de ne olmuş yâni?... Bizim Tarım Bakanımız, hiç olmazsa Habeşistan kralı Haile Selâse kadar da mı kral sayılmaz.

Şüphesiz sayılır. Ancak, Türkiyede hükümdarlık yok, Cumhuriyet vardır. İster misiniz, Şevket Mocan bir önerge verip Haşmetmaap Birinci Ökmen'in hal'ini istesin!

★

DAHA KARAR VERMEDİK!

Emin Erişirgil zevki gibi görünmez amma, zeki adamdır. Geçen 50 seçimlerinde hem İçişleri Bakanı, hem de Zonguldak Milletvekili iken işin kokusunu aldı. Halk Partisinin yüzde yüz kazanacağım sandığı Zonguldak'tan namzedliğini koymadı. Son dakikaya kadar bekledikten sonra Niğde'den koydu. Fakat orada da kazanamadı, diyeceksiniz. Kazanamasın. Tedbirini aldı ya, böylesi herkesin başına gelir!

Geçen gün, bir makalesini okuyayım, dedim. Şöyle başlıyor : « Size bu yazımda hiç bir yerde okumadığınız bir tarih vak'asını anlatacağım. Tatlı tatlı okuyacaksınız!»

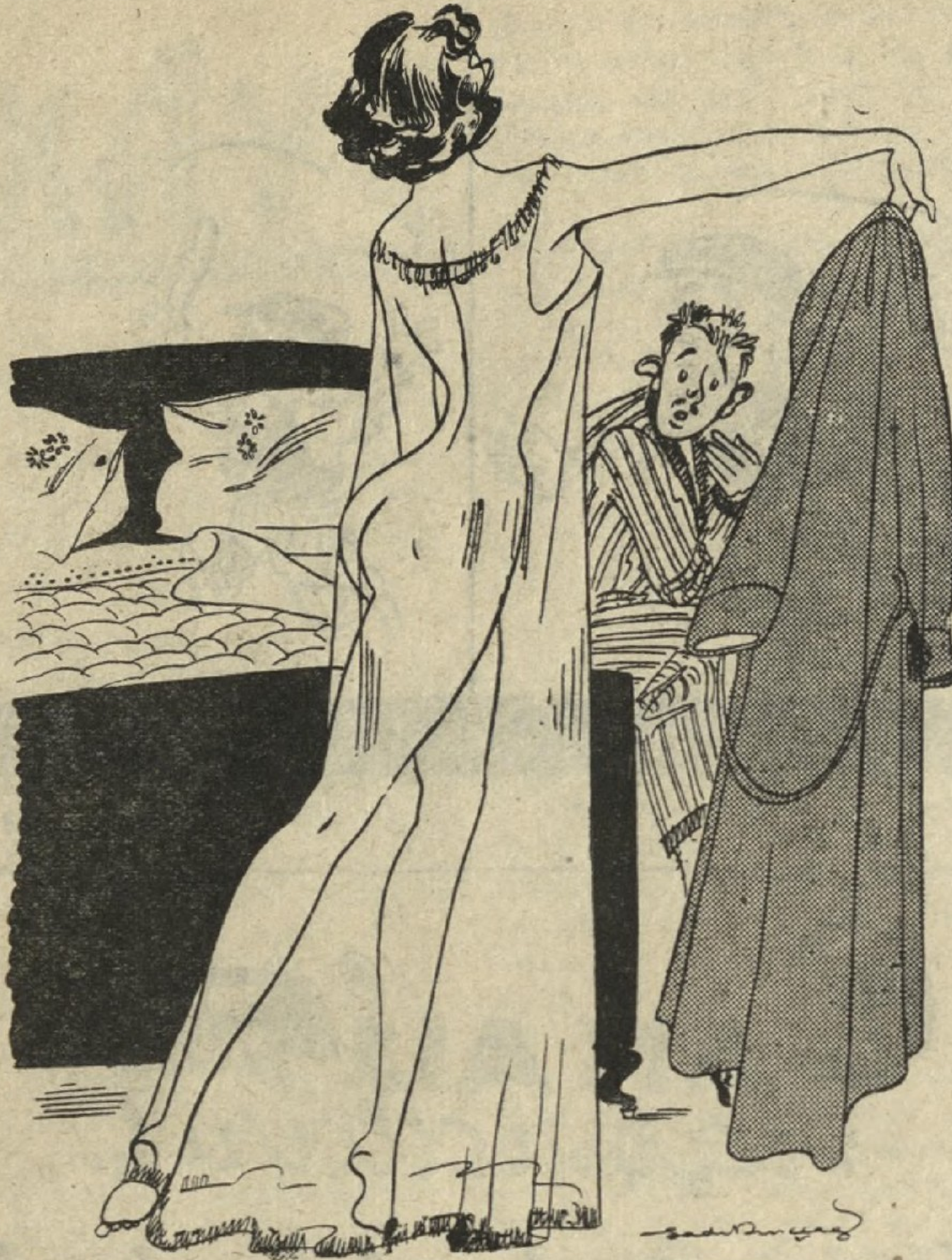
İlâhî Erişirgil, ne kadar acelecisin! Biz okuyucular, hele yazını okumaya karar verelim. Tatlı tatlı mi, tatsız tatsız mı okuruz, bu, ondan sonra gelir!

Hatırıma İbnülemin Mahmud Kemal'in bir macerası geldi:

— Üstadı, zengin olan bir dostu evine dâvet etmiş, alafranga konforlu, yeni tarzda bir ev yaptırmış. Üstad, abdest tazelemek ihtiyacını duyunca, hizmetçi kız, onu banyo dairesine götürmüş. Kapının arkasında, eski usul, elinde havlu, gülümseyerek beklemeğe başlamış.

Üstad, bakmış, acayip bir yer. Zincirler, halkalar, düğmeler, bir takım âletler... Bir köşede bir küvet, bir tarafta ona benzeyen bir bide. Bir kapta zamk fırçası gibi bir şey. Duvardan kâğıt sarkıyor... Hizmetçi kızın gülümseyerek bekleyişi de kendini büsbütün sıkınca, başını çevirmiş, kaşlarını çatarak :

— Hatun, demiş, bizi rahat bırak, daha ne yapacağımıza karar vermedik!

Kadın — Üşüyeceksin, giy şunu arkana!...

OLMUŞ!

Baharın yeşilliği sana bir çift göz olmuş,
Pembe güller, ak güller vücuduna öz olmuş,
Güzelliğin dillerde dolaşan tek söz olmuş,
Baharın yeşilliği sana bir çift göz olmuş!

★

Gözlerim yolda kaldı, gel aheste aheste!
Konuşuşun bir beste, gülüşün başka beste!
Seninle dolsun içim her aldığım nefeste!
Güzelliğin dillerde dolaşan tek söz olmuş!

Eski Âşık

Kadın — Yardımınıza teşekkür ederim...
Erkek — Rica ederim efendim benim için zevktir!

OLAYLAR

MAYA

Bizde edebiyat, sanat hareketleri, Nasreddin Hocanın göle yoğurt çalması gibidir, maya tutmaz.

Ama, ne dersiniz, meşhur Fitne Fücur'un Mayası tuttu.

Şimdi, Sergide Azra İnal'ın eserleri teşhir ediliyor...

Bayan Azra İnal!... Tanımadınız mı?... Hani beyazlar ve penbeler giyince yüzüne baharın neşelerini toplayan, siyahlar giyince göz bebeklerine hicranların gizli yaşlarını biriktiren, hâsılı, yeşilde başka çehre, mavide başka bakış, eflâtunda başka sima takınan bayan...

Hem ressamdır, hem şair..

Yalnız, ressamlar kendisine:

— Aman şiir yaz! diyorlarmış.

Şairler:

— Aman resim yap!...

Bize sorarsanız, sayın sanatkârın kendi kalemile çizip Akbabaya gönderdiği kendi resmini, biz basmaya kıyamadık. O nasıl kıymış, hayretteyiz!

★

TUTMUŞ!

Ulus yazıyor: Yeniden yapılma öztürkçe kelimelerin bir çoğu tutmuş! Yalan değil, tutmuş. Amma, nasıl tutturuldu, onu yazmıyor!

Bir kelimeyi tutturmak için, Hükûmet kuvveti, şef otoritesi, tek parti nüfuzu, devlet bütçesi, mektep kitapları, gazeteler ve her türlü neşriyat kullanıldıktan sonra Anayasa metninde olduğu gibi bir de Meclis kararı çıkarılırsa, o kelimenin tutması iş midir? Her kelime, maddi, manevî memlekete acaba neye mal olmuş, bir de bunu düşünmeli! Bana bu salâhiyeti verin; size öztürkçe değil, hintçeden, çinceden, hattâ adı, unutulmuş ölü dillerden istediğiniz kelimeleri tutturayım!

Böyle olmadı da halk: (Nitelik) i (eylem) i, (yargı) yı, (ivedi) yi kapıştı mı yâni? Ellerindeki kudret ve nüfuzla kafalarımıza bunları çivi gibi çaktılar. Bilirsiniz:

Kazıklı Voyvoda denen kâfir, elçimizi huzuruna kabul ettiği zaman, başından kavuğunu niye çıkarmadığını sormuş. Elçi:

— Bizde kavuk çıkarılmaz. Büyüklerin yanında baş açmak saygısızlıktır! demiş. Kazıklı Voyvoda:

— Öyleyse başından hiç çıkmasın!

Diye, zavallı elçinin kafasına kavuğunu çiviletmiş!

Tuttu amma, işte böyle tuttu!

Şair Fıtnat ile Mumcu Güzeli

Lâle devrinin son günlerine yetişen şair Zübeyde Fıtnat Hanım'ı tanırsınız elbet. O, zarif, ince bir İstanbul hanımı idi. Onu, rütbesi yüksek, fakat ruhu sığ bir adamla evlendirdiler.

Halbuki, Fıtnat Hanım yalnız şair değil, şairler ve musikişinaslar ailesine de mensuptu.

Zamanımıza kadar gelen edebî dedikoduların kaç tanesi doğrudur, bilinemez. Fakat onun, Koca Ragıp Paşa ve Şair Haşmet'le manzum lâtifeleşmeleri meşhurdur.

Bir, şair Fitnat'ın ölüm tarihi olan 1780 yılını düşününüz, bir de erkek şairlerle karşılıklı şakalaşmalarını.. Demek o, kendi çağının cemiyet hayatını aşan ileri bir kadınmış da...

Göz kamaştırıcı bir güzel olduğu dillerde dolaşan yaşmak ve ferace devrinin bu şair kadını, ne hasretler içinde yaşadı, bilinemez... Yalnız size, asırlardan asırlara bir fısıltı halinde gelen ona ait bir hikâye anlatayım:

Şair Fıtnat Hanım, nasılsa bir mumcu güzeline gönül kaptırır.

Mumcu güzeli, henüz kız gibi bir delikanlı. Yüzünde sakal, bıyık, güneş vurunca pırıldayan altın tüyler halinde...

İpek feracenin saltanatı ve ince yaşmağın güzelliği masallaştıran büyüsü içinde, Fitnat Hanım, hemen iki günde bir gelip mumcu delikanlıdan alış veriş ediyor...

Öyle bir asır ki, böyle gönül alâkaları gizli kalamaz.

Şayia etrafa yayılınca, mumcu güzeline bir mısra ezberletiyorlar ve :

— Fıtnat Hanım gözlerini süze süze yüzüne bakınca söyle, diyorlar...

Aradan birkaç gün ya geçiyor, ya geçmiyor, Fıtnat Hanım, ipekler ve tüller içinde pırıl pırıl, yine gelmiş... Feracenin içinde vücudu rüzgârlanır, yaşmağın kenarından gözleri süzülürken, mumcu güzeli ezberlediği mısraı söylüyor:

Şem'-i ruhuma dikkat ile
bakma yanarsın!

[Türkçesi: Yanaklarımın alevine bakma, yanarsın!]

Şair Fıtnat Hanım bu!... Koca Ragıp'larla, Haşmet'lerle şakalaşmağa alışmış. Mumcu güzelinin altında, kalmak istese bile kalamaz.

Hemen o da bir mısra ile cevap veriyor:

Hattın gelicek, sen de beni
mumla ararsın!

[Türkçesi : Sakalın çıkınca sen de beni mumla ararsın!]

Hey gidi dünya, hey... Edebiyat tarihlerine kadar geçen bu evvel zaman aşklarını aceba çağımızın plâj çocuklarına anlatsak gülerler mi?..

Belki... Amma, Şair Fıtnat sağ olsaydı, onlara ağlardı!

ÇİMDİK

Sevgili Okuyucularımıza

Âdettir: Her gazete, ikinci sayısında gördüğü rağbetten dolayı okuyucularına teşekkür eder. Hattâ, görmediği rağbetten dolayı içinden teessüf bile etse!

Ama biz, aziz okuyucularımız, size cidden, bütün kalbimizle teşekkür ediyoruz. Ak Baba, 20 Mart, perşembe sabahı çıktı ve o gün, öğle üzeri elimizde bir tek sayı kalmadı.

Sizlere, gönül dolusu şükranlarımızı bildirirken vâdediyoruz: Gösterdiğiniz büyük sevgiye lâyık olacağız.

Gelecek Sayımızda:

Münif Fetim'in san'atkâr fırçasından çıkan ikinci resmin de birincisi kadar, belki de daha çok beğenileceğini ummaktayız.

Bu tablo kadar güzel resimler hayalî, fakat anlatılan hikâyeler hakikîdir.

Gelecek sayımızda:

BENİMLE GEL!..

İsimli eser, yine bunlar kadar güzel bir Kurbağalıdere hâtırasile sayfalarımızı süsliyecektir.

Ak Babanın her nüsha biraz daha güzelleşeceğine emin olunuz.

HİZMETÇİ PORTRELERİ: 2

Obur Zehra

Artık canım yandığı için görmüş geçirmiş, eli yüzü düzgün yâni modern hizmetçi almamağa karar vermiştim. Bu arzumu idarehaneye bildirdim. Zehrayı gönderdiler. Tostoparlak kırmızı yüzüne gözleri iki siyah düğme gibi gömülmüş, çenesinin altından sım sıkı bağladığı yemenisinin bir tarafından fırlayan bir tutam yağlı perçem burnuna kadar sarkıyordu. Ağzı kulaklarına sallanmış gibi acayip bir gülümseme yüzünde daima açıktı. İşten ve bakımsızlıktan morarmış ve çatlamış iri ellerini kalçalarına dayamış, mütevekkil kararımın neticesini bekliyordu.

— Zehra, sen yemek yapmasını bilir misin?

— Evimizde aç durmazdık efendim.

— Alış veriş?...

— Onun lâfı mı olur ki!...

— Çamaşır yıkamasını?...

Zehra boynundaki dizi dizi boncukları titreterek bu da sual mi der gibi yüzüme baktı. Bu kızın bütün bu işleri istediğim gibi başaracağından hiç ümidim olmamakla beraber onda Anadolunun uçsuz bucaksız kırlarının saf havasını koklar gibi oldum ve alıkoymağa karar verdim.

Fakat Zehranın müthiş bir iştahtı vardı. Ne bulursa öğütüyordu.

Haftalık hesap pusulasına bir göz atınca her gün ekmeğin iki kilo arttığını, her gün süte bir kilo ilâve olunduğunu gördüm. Sevgili kedim Tekirle, emektar köpeğim Bobinin ahlâkları da değişti. Ben yemek yerken masaya yan gözle bile bakmıyan Tekir mütemadiyen bağırarak tabaklara hücum ediyordu. Hele bir defasında dalgınlığımdan istifade ederek önümdeki uskumruyu kapıp kaçmıştı. Bobi sofraya uzanamadığı için mahzun gözlerle lokmalarımı saymakla iktifa ediyordu, arada pek dayanamazsa acı bir feryat koparıyordu. Bu olaylar sıklaşınca bir akşam Zehraya sordum:

— Tekirin ciğerini, Bobinin işkenbesini muntazaman alıyor musun?

— Heç almaz olur muyum? Ben de ceğer, işkenbe çoh severim bey efendücüğüm...

Anlaşılan Zehra arslan payını kendisine ayırıp zavallı hayvanlara ölmiyecek kadar bir şey bırakıyordu. Fakat bir taraftan da hesap pusulası korkunç bir şekilde mütemadiyen artmaktaydı!

— Zehra, on tane enginar... Hem de turfanda zamanında bu ne bu?...

— İyi şey al dedinizdi, beyefendücüğüm!...

— Peki ama ben öğle yemeğinde bir tane yedim. Akşam da yoktum...

Derhal Zehra kaşlarını çattı. Tombul kollarını cumba gibi ileriye fırlayan göğsünün üstünde kavuşturarak:

— Ben Allahtan korkarım efendüm, ziyan yapmam. Dökmedim, atmadım. Hepsini de yedim. Ben öyle öteki hizmetçiler gibi iğrenmem. Müminin artığı mümine şifadır. Çöpe gideceğine insan kursağına gitsin, öyle değil mi beyefendücüğüm?

Bir gün Zehraya dedim ki: «Komposto yapacağın zaman yemişlerin en iyisinden alma, kompostoluk dersen manav anlar.»

— Peki efendüm.

Öğleyin eve geldiğim zaman tafakta nefîs elmalar gözüme ilişti ve kendi kendime budala söylediklerimi yine anlamamış, diye düşündüm.

Sofrada komposto diye önüme acayip bir şey geldi.

— Kız, o canım elmaları ne hale sokmuşsun!

— Efendüm, bunlar kompostoluk.

— Ya mutfaktaki elmalar?..

— Onlar benim için efendüm, ben öyle beyefendi gibi nazlı değülüm, pişmemişini de yerüm!

Bu kalın kafalı kıza lâf anlatmanın imkânı yoktu. Nihayet alış veriş pusulasını mufassalan kendim yazıp eline vermekten başka hal çaresi kalmamıştı.

Zehrayı en çok sinirlendiren şeylerden biri de telefondu. Bin defa gösterdiğim halde telefonu ters tutmaktan vazgeçemiyordu. Ve tabiî, ağzını kulaklığa, kulağını ağızlığa koyduğu için, söylenenleri işitemiyor, her telefon çalışta kan ter içinde öğrendiği tek kelime ile evin içini çınlatıyordu:

— Aloo... Alooo... Alooo!...

★

Zehra, topladığı o müthiş enerjiyi sarfedecek yer arıyordu. Sabahtan akşama kadar mütemadiyen durmadan çalışıyordu. Artık ovulmaktan muşambaların astarları, kazınmaktan halıların tüyleri kalmamıştı. Çitilemekten bütün işlemeli örtüler param parça olmuştu. Zehranın oburluktan başka bir kusuru daha vardı: İnadı! Bütün tenbihlerime rağmen ipek gömleklerimi soda ıle kaynattığı için de hepsi sararmış ve lekelenmişti. Kendisine:

— Zehra, ben sana tenbih etmemiş miydim? diye kızınca boynunu büktü:

— Ettiniz beyefendü...

— Bak, bunlar artık giyilmez hale gelmiş...

O yine saf ve sâkin:

— Haklusunuz beyefendü, emme ne yapalum, ben giyerim gayri... Atacak değilüz a... dedi.

Odadan çıkınca, oturup kalemi kâğıdı aldım: Bir ayda, kasabın hesabı 27, bakkalın 34, zerzevatçının 12, manavın 21 lira artmıştı.. Berbat olan üç gömlek de yetmişer liradan iki yüz on...

Yoook, bu kadar pahalı hizmetçi işime gelmezdi. Çaresiz savdım!

Umran BAŞER

— Eskiden, karnımız acıkınca kasap dükkânına gider, et seyrederdik...

— Şimdi ne yapıyorsunuz?..

— Sinemaya gidip yerli film seyrediyoruz!

Artistler

GANDİNİN FİLMİ İÇİN!.

Amerikalılar, Gandi'nin hayatına dair bir film çevirmeğe karar vermişler. Baş roller'den biri olan Nehru'yu karakter artistlerinden Charles Boyer oynıyacakmış. Ama gelgelelim Gandi ile keçi'si rolüne çıkacak san'atkâr, beş kıt'ada da hâlâ bulunamamış...

İlâhî film âmilleri, ayol siz ne beceriksiz insanlarsınız. Şöyle bir Türkiyeye kadar uzanıversenize. Bizim devlet memurları arasında Gandi'ye benzer tiplerin adedi yüzde doksan üç buçuktur. Keçi rolüne de Nurullah Ataç'ı çıkarıverirsiniz olur biter.

★

Müjde!

«Allah Kahretsin» film Stüdyosundan bildirilmiştir:

Müessesemiz geçen sezon piyasada en çok iş yapmış olan, «Allahtan Bul E mi?» isimli filmin gördüğü rağbeti göz önünde tutarak, bu sezon'da «Allah Belânı versin» adlı bir film çevirmeğe karar vermiştir.

Baş rolleri:

Naciye Sulugöbek

Rıza Hinoğlu

Hafız İsmail Kaynana

Aliye Çatlak

Ve Hulûsi Sallaparti oynıyacaklardır. Umumî istek üzerine figüranlar arasında meşhur emekli güreşçimiz Al Yücel de bulunacaktır.

BİR MUAMMA

Güzel bir bahar günü. Eski İstanbulun baharı. Bilmem hatırlar mısınız? Hani şu Beyazıttan Şişliye atlı araba ile üç saatte gidildiği günler. Eyüpten Sultan Selime gece yatısına gelindiği zamanlar... ve kadınların peçeli, feraceli gezdiği çağlar!...

İşte o günlerden birindeydi. Defter-i Kakanî Ketebesinden Mehmet Refik Efendi daireden çıktıktan sonra, fesini yana eğmiş, bıyıklarını yukarı burmuş, elinde bastonunu sallaya sallaya, ıstıkî makam yola düzülmüştü.

Evine mi gidiyordu; hayır. Havanın sünbül koktuğu, kumruların hû çektiği bir günde evine gider miydi hiç Mehmet Refik Efendi! Çünkü, müşarünileyh çapkınlığı ile tanınmış bir zattı. Genç yaşta eli ekmek tutar tutmaz baş - göz edilmiş, fakat gözü açıldıktan sonra başı havalanmıştı. Evde penbe beyaz, on parmağında on marifet hanım hanımcık bir haremi varken, o, peçesinin altından çenesinin ucunu, çarşafının altından entarisinin eteğini gösterecek kadar —sözüm meclisten dışarı— namussuz kadınların peşinden koşardı.

Mehmet Refik Efendi, Sirkeciye kadar indikten sonra oradan bir kupaya bindi ve emir verdi:

— Beyoğluna doğru!..

Araba Köprüyü geçti, Bankalar caddesinden Tepebaşına çıktı. Ondan sonra, içinden çıkılmaz sokaklara daldı.

Araba bozuk kaldırımlar üzerinde hopladıkça Mehmet Refik Efendinin de kalbi hop oturup hop kalkıyordu. Çünkü her sarsılışta malûm eve biraz daha yaklaşıyor, mahbubesi ile vuslata ereceği saatin dakikaları birer birer azalıyordu.

Mehmet Refik efendi, bir müddettir, bir dul tazeye gönlünü kaptırmıştı. Afife hanım, merhum zevcinden açık kalan kalbini ve sinesini helâlinden başka kimselere açmak istememiş, ancak haramın cazibesine kapılmaktan da kendini alamamıştı.

Teyzesile beraber oturan Afife Hanım «Kapalıçarşıya gidiyorum» diye evden çıkıyor, fakat Beyoğlu semtinin Tepebaşı canibinde kapanık bir sokakta karanlık bir evin arada sırada âşıklarla maşûkaları misafir eden karanlık bir odasına kapanıyordu. Mehmet Refik bey de o günlerde, hava sünbül değil, mis ve anber bile koksa, kapalı bir faytonu tercih ederek yola revan oluyordu.

★

O gün, şimdi ismi kimbilir ne olan Zındıkimam sokağında on beş numaralı kapıya yaklaşırken Mehmet Refik Efendi arabacıya: «Dur!» diye seslendi.

Bunu o kadar kısık bir se[illegible] söylemişti ki arabacının bunu nasıl duyduğuna kendisi de hayret etti. Çünkü boğazına birdenbire bir yumru tıkanmış, sanki yüreği, tam mânasile, kopup ağzına gelmişti.

Sokakta bir kadın vardı. «Olur a!» demeyin. Bu kadının endamı, feracesi, iskarpini, hattâ elindeki şemsiyesi bizim Refik Efendiye hiç te yabancı değildi.

Kadın on beş numaralı eve doğru yürüdü. Sonra durdu. Etraftan gören var mı diye, peçesini biraz aralayıp sağa, sola baktı. O zaman Refik Efendi daha iyi tanıdı:

Evet, gözleri de onun gözleriydi!

«O» dediğim kim? Anladınız mı? Karısı!

Mehmet Refik Efendi, faytondan başını —daha doğrusu, burnunu— çıkarıp merakla bir bakıyor, sonra korkuyla bir geri çekiliyordu.

Bereket versin, bu heyecanlı an fazla uzun sürmedi. Kadın —yâni Mehmet Refik Efendinin haremi Üftade Hanım— evin kapısındaki numaraya, pencerelerine, cumbasına şöyle bir göz gezdirdikten sonra, peçesini indirdi, eteklerini topladı, şemsiyesini sallıyarak uzaklaştı.

Fayton biraz daha orada kaldı. Şimdi bizim çapkının içine bir kurt girmişti:

«— Karım acaba benim bu eve gidip geldiğimi haber aldı da baskın yapmaya mı geldi? Yoksa...»

İşte bu «Yoksa» yok mu? Onu titretiyordu!

★

Mehmet Refik Efendi arabacıya: «Yanlış geldik, geri döneceğiz» dedi ve Tepebaşına yakın bir sokakta durdu ve köprüye yürüyerek indi.

Vapura binip her akşamki gibi Haliç Fenerindeki evine gidecekti. Fakat içi rahat değildi ki! Ya karısı da onu gördüyse?...

Bu düşüncelerle bir kahvede vakit geçirdi ve nihayet, hava kararmak üzereyken son vapura atladı.

Evde bu bahsi tabiî açamazdı. Sofraya oturdular. Az konuşup çok yediler. Sofradan kalktılar, hiç konuşmadan köşelerine çekildiler. Sonra yattılar.

Günler geçti, aylar geçti, yıllar geçti. Mehmet Refik Efendi karısına yine bu bahsi bir türlü açamadı.

«— Biraz daha geçsin.» diyordu.

O gündenberi malûm haneye bir daha adım atmamış, mabbubesini bir daha arayıp sormamıştı. Afife hanım da onu her halde çoktan unutmuş ve sinesine, ihtimal bu sefer helâlinden, başka birini bastırmıştı.

Aradan tekrar yıllar geçti. Mehmet Refik Efendi dairesine devam ediyor, mahbube faslı müstesna, ayni minval üzere ömür yıpratıyordu. Fakat içindeki kurt hemen hemen hiç bir gün, hiç bir gece durmuyor, onu yemekte devam ediyordu.

—« Karım o gün o eve niçin gitmişti? Beni arıyordu da sonra vaz mı geçti? Yoksa başkasile buluşmaya gidiyordu da beni arabada görünce mi yolunu değiştirmişti?»

Bu suallerin cevabını veremiyor, karısına sormayı da daha uzak bir güne bırakıyor, içinden:

«— İhtiyarlığımızda sorarım.» diyordu. «O zaman artık her şeyden elimizi, eteğimizi çekeriz. Bu gibi bahisler bize bir şey ifade etmez hale gelir. O beni aldatmış, ben onu aldatmışım, zerre kadar ehemmiyeti kalmaz. O zaman konuşuruz...»

İhtiyarladılar. Fakat yine konuşamadılar.

★

Mehmet Refik Eefndi, yeni adile Refik Sudapişmiş, geçen hafta sizlere ömür, hayata gözlerini yumdu. Ölüm döşeğinde, karısını yanına çağırmış, nefes gibi bir sesle:

— Üftade sana bir şey soracağım...

Demiş ve durmuştu.

Bir anda, içindeki kurt kaybolu vermişti. Iztırap içinde, şüphe içinde geçen bir ömürden sonra, tatlı bir huzura kavuşmak üzereydi artık...

Son kuvvetini toplıyarak elini havada salladı ve kendi kendine: «Şu ölümlü dünyada rahat bir nefes alayım» dedi. «Öyle mânasız suallerle bu mesut dakikanın huzurunu kaçırmakta mâna yok!»

Ve Ömer Refik Efendi, bu teselli içinde bahtiyar, gözlerini yavaş yavaş kapadı...

Muamma çözülememişti... Ne çıkar?... Dünyada çözülmeyen mu amma bir bu mu var? **Va - Gü**

İstanbulda yağmur!

Basın, Yayın, Turizm Doktoru: Halim Alyot

MUVAFIK

İstifalar

C. H. P. den istifa eden üç milletvekili D. P. ye girdiler. Candan sevgilerle «Hoş geldiniz arkadaşlar!» deriz.

Biz, bu genç ve idealist serhat çocuklarının esasen o hayatiyetini kaybetmiş muhit içinde barınamıyacaklarını biliyorduk. Onların, çoktan vücutları C. H. P. de, kalpleri ise D. P. de idi!

Dikkat ediniz vatandaşlar: Bizim partimizden de gidenler var. Fakat bunlardan bir tanesi olsun C. H. P. ye girmiyor.

İşte, Boyacıgiller bile Halk Partisine değil, Millet Partisine yazıldı.

C. H. P. den ayrılanlar ise, hürriyete susayanların telâş ve heyecanı içinde doğru bize koşuyorlar.

Atamızın büyük bir sözünü, tek kelimesini değiştirerek tekrarlıyalım:

Ne mutlu Demokratım diyene!

MUVAFIK

Şehir yolları

Artık şehir yolları bakımsızlıktan çamur deryasına döndü. Ankara ve İstanbul belediyeleri, sanki sözleşmişler gibi, ne çöken asfaltları tâmir ettiriyorlar, ne bozulan parkeleri...

Yağmurlu günlerde, Büyük Millet Meclisinin önündeki cadde simsiyah bir dere halini alıyor. Beyoğlu İstiklâl caddesi de âdeta bir göller ve bataklıklar diyarı oldu!

D. P. ricaline tavsiye ederiz: Lüks otomobillerinden inip bir gün yaya giderlerse milletin neler çektiğini kolayca anlarlar.

MUHALİF

Istifalar

Milletvekilliğine C. H. P. listesinde kavuşmuş üç kişi partimizden ayrıldı. Gönülden gelen bir sevinçle: «Uğurlar olsun baylar!» deriz.

Partimizin serhat kalesi, içinden onları attığı için, şimdi daha emin, daha sağlamdır. Biz esasen onların iki yüzlü politikalarını çoktan biliyor ve bu neticeyi dört gözle bekliyorduk.

Dikkat ediniz vatandaşlar: Şimdiye kadar bizim partimizden çekilen hangi milletvekili gidip M. P. ye girdi?.. Hiç!.. Hepsi solğu iktidar sofrasında alıyor.

İşte Abbas Çetin, işte Lâtif Aküzüm!

Gitsinler!... Bir daha tekrar ediyoruz: Uğurlar olsun!.. Biz, azaldıkça çoğalan, zayıfladıkça kuvvetlenen bir partiyiz.

Atamızın bir sözünü, tek kelimesini değiştirerek tekrarlıyalım:

Ne mutlu Halk Partiliyim diyene! MUHALİF

Köy yolları

Artık köy yolları dâvası halledilmiştir. D. P. hükûmeti, iktidara gelir gelmez, gözlerini Türk milletinin yüzde onunu teşkil eden şehirlilerden, yüzde doksanını teşkil eden köylülere çevirdi. Artık bizim için, Beyoğlu caddesinin parkeleri, Ulus meydanının asfaltı yok, dağbaşlarının sarp geçitleri var!

Yağmurlu günlerde, biraz paçamızı sıvayıp taştan taşa da sekebiliriz.

C. H. P. kodamanlarına tavsiyemiz olsun: Lüks otomobillerini biraz köylere doğru sürsünler!

Denizde Soygun

Etrüsk vapurunun anbarına hırsız girmiş.

Meselenin iç yüzünü anlamak için önce, muhtelif partilerin sözcülerine telefonla baş vurduk. D. P. den şu cevabı verdiler:

«— Bu hâdise ile iftihar ederiz: İktidar partisinin zabıtası, hırsızlara karada göz açtırmadıkları için, artık nafakalarını denizde arıyorlar demek!»

C. H. P. den meydan nutuklarını andırır bir çığlık koptu:

«— Zavallı İstanbul halkı, Zavallı!... Artık fakir evlerinde çalınacak hiç bir şey kalmadı demek!»

M. P. ye telefon etmek istedikse de, rehberde numarasını bulamadığımız için konuşamadık...

Bir de Devlet Denizyollarına uğrıyalım dedik. Meğer sivil âmiralimiz Abidin Daver orada değil miymiş!...

— Aman üstad, dedik, haberiniz var mı? Etrük'ü soymuşlar!

Hayretle uzun bir «yaaa» çekti:

— Yaaaa!... Nerede soymuşlar?... Büyükdere yolunda mı?..

— Hayır canım, denizde!

Üstat büsbütün şaştı:

— Allah Allah, daha mevsimi de değil... Bütün plâjlar kapalı!

— Arzedemedim galiba... Etrüsk'ü soymuşlar, Etrüsk'ü?...

— Şey... Affedersiniz, kim bu Etrüsk?... Tanınmış bir kadın mı?

— Hayır üstat, kadın değil, vapur!

— Ne vapuru?... Fransız mı?... İngiliz mi?... Alman mı?...

— Hayır Türk!

Abidin Daver, yüzümüze tuhaf tuhaf baktı, sonra hiç bir şey söylemeden, ürkek adımlarla yanımızdan uzaklaştı...

Acaba aklımızdan şüphe mi etti dersiniz?

Ankara grevi

Ankarada iki bin şoför grev yapmış... Niçin mi?.. Her halde Başkent halkı hiç olmazsa bir güncük dinlensin diye değildir!...

Öyleyse?...

Gazetelerin yazdığına göre belediye kararlarını protesto içinmiş!

Hiç olmazsa bu vesile ile Ankarada bir belediye olduğunu öğrendik!... Ancak, bir merakımız kalıyor: Acaba bu belediye kararları ne olsa gerek?

Yanlarında yamak taşımamak mı? Taşıyorlar!... Ağız bozmamak mı? Bozuyorlar!... Kavga etmemek mi? Ediyorlar!...

E, öyleyse bu işte bir yanlışlık var: Grevi, sayın şoförler değil, biçare müşteriler yapmalıydı!

El Fatiha!

ÇOĞALANLAR

İki gazeteci. Biri D. P. li, öbürü C. H. P. li... Konuşuyorlar:

D. P. li — Memlekette artan refahı mı görmek istiyorsun?... Şu caddeye bak: Otomobiller ne kadar çoğaldı...

C. H. P. li acı acı güldü:

— Evet, dedi, evet... Şu yaya kaldırımındaki pabuçsuzlar da öyle, değil mi?...

BARBUNYALAR!

Balıkpazarında:

— Kaça şu barbunyalar?

— Senin için on iki kâğıt olur ağabey!

— Ohha!...

— Ama renge bak ağabey... Kan kırmızı...

— O, istediğin parayı duydu da utancından öyle kızardı!

YENİ VECİZELER

Denizin dalgasından, kadının yalpasından korkmalı!

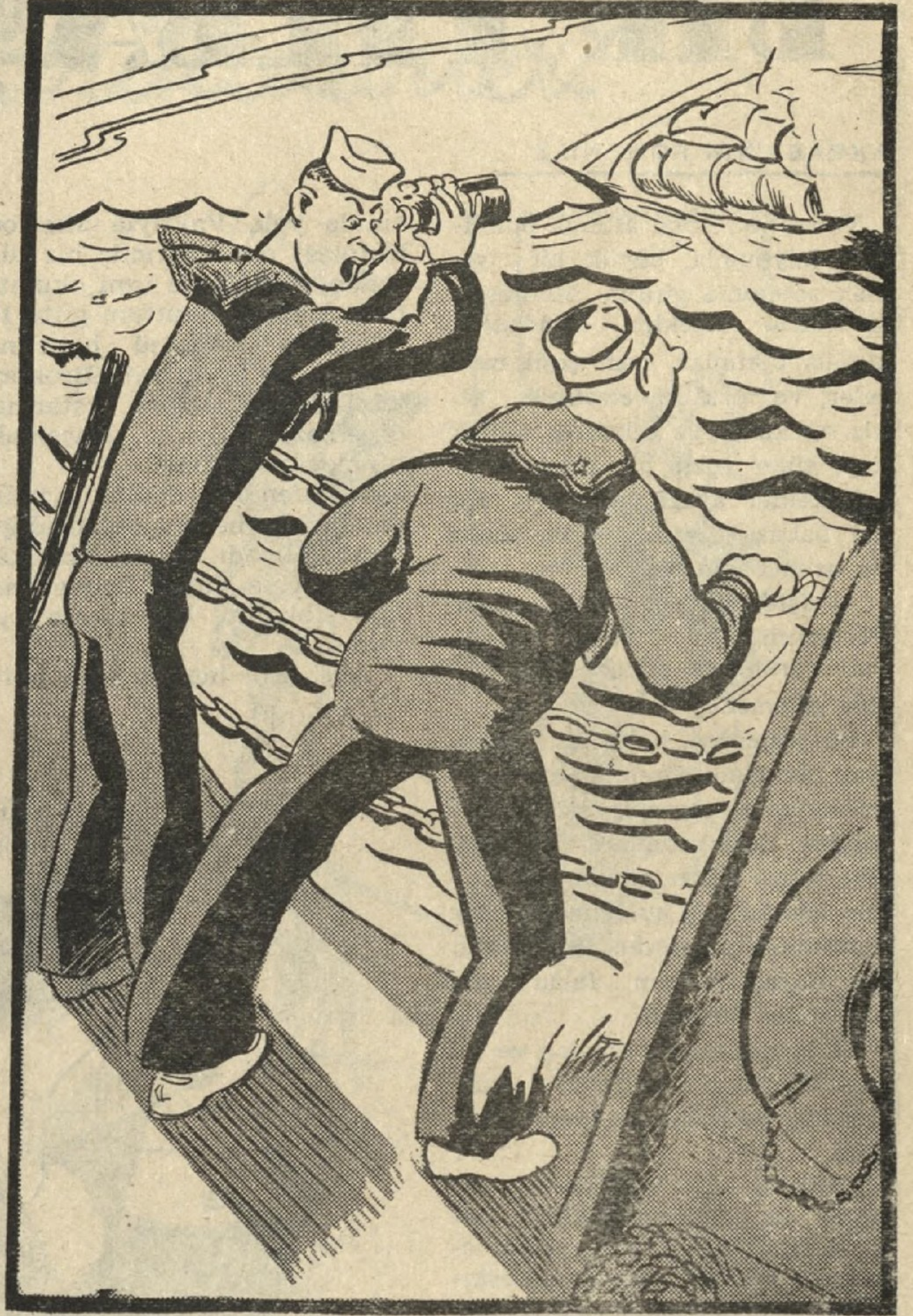

Ay, Asyada güzel, Avrupada çirkin, Amerikada gülünçtür!

AMERİKAN KARİKATÜRLERİ

Amerikan vergi mükellefi — Eyvah, paçayı kaptırdık!..

— Üç aydır karaya ayak basmadık be... Vallahi yelkenler bile gözüme kadın göğüsleri gibi görünüyor!...

— İşte baba, bir torun sahibi oldun...
— Eh, inşaallah bir damat sahibi de olurum!

(Bu karikatürlerin dördü de Esquire mecmuasından alınmıştır)

Itfaiye çavuşunun düğünü!

BİR YILBAŞI GECESİ

AKBABA'NIN ROMANI: 2

Yazan: Fuat SAYGUN

Yalanımın yükü altında bükülmüş boynumla, büyük bir yemek salonuna girdim. Muhteşem bir sofra. Çiçekler, şamdanlar, gümüş takımlar, çeşit çeşit mezeler; ve masanın etrafında sekiz on kadın ve erkekten mürekkep, güler yüzlü bir kalabalık.

Erkekler ayağa kalkmıştı. Kızın babası, kırmızı yüzlü, saçsız ve uzun boylu bir zat:

— İşte, nihayet geldi, dedi. Ferhanımız geldi. Fakat büyük valide rahatsız olduğu için Nail Bey gelememiş.

Bu sözlerden, babamın adının Nail olduğunu öğrendim ama, heyecandan moraracak hale gelmiştim. Beni kadınlara ve erkeklere teker teker takdim ederlerken isimler, bir kulağımdan girip öbüründen çıkıyordu: Seniha, Murat, Feyzi, Perihan falân gibi bir şeyler duydum.

El öpmeler, el sıkmalar ve yıl başı tebrikleri bittikten sonra, masada bana ayrılan yere oturdum.

Eminim ki, bazılarının ve belki de çoğunun sevinci, beni görmekten ziyade, yiyip içmeye nihayet sıra gelmesindendi. Beyaz ceketli iki garson servis yapıyordu.

Ev sahibi, bana rakı mı, votka mı, şarap mı, bira mı, viski mi istediğimi sorunca, Allahtan:

— Viski rica ederim, demişim.

Çünkü bu sayede ben, Londra'dan yeni geldiğimi öğrenmiş oldum. Kızın babası dedi ki :

— Tabiî... İnsan Londra'da beş sene kalırsa, artık bütün hayatında viskiden başka bir şey içemez. Hele böyle memlekete yeni dönenler... Değil mi öyle Ferhan Beyefendi?

— Çok doğru buyurdunuz, efendim. İngiltere insana rakıyı unutturuyor.

Bunu söyleyince kızardım. Ömrümde ne Londra'ya, ne de bir İngiliz şehrine ayak basmıştım. İngiltereyi bilenlerden biri bana bir şeyler sorarsa ne diyecektim? Londra'dan yeni gelmiş bir adamın uğrayacağı sual fırtınalarından birine tutulabilirdim.

Nitekim, karşımda oturan, kısa boylu, sıska, fakat iki parmak kalınlığında simsiyah kaşları ve cür'etli bakışları olan bir genç, sordu:

— Londra'nın ne tarafında oturdunuz?

Hay münasebetsiz şebele maymunu, hay suratsız... Ne haltedeyim şimdi? Londra'da bir tek sokak ismi bile hatırımda yok. Vaktiyle Sherlock Holmes romanlarında bir sürü cadde ve mahalle ismi okumuştum. Hepsini unuttum gitti. Bir Broklayn köprüsü hatırımda kalmış. Ne diyeyim? «Broklayn köprüsünün altında yatardım» diyemezdim ya... Kaçamaklı bir cevap aradım :

— Efendim, dedim, Londra'da, hemen hemen oturmadığım semt kalmadı. Âdeta, bir kâse sütün içine düşen kahve damlası gibiydim. Her tarafa yayıldım.

Aksi gibi herkes beni bütün dikkatiyle dinliyordu. Karşımdaki o genç herif, bu sessizlikten büsbütün şımardı:

— Maaşallah! dedi, bu mesken buhranında sık sık ev değiştirebildiniz demek. En son nerede oturdunuz?

Çenen tutulsun, e mi! En son Taksim'de Abdülhak Hâmid caddesinde oturdum. Hâlâ da oradayım. Fakat nasıl söylerim?

İçimi çektim. Fakat bu yerinde oldu. Ahret sualine, sıkılmış gibi göründüm ve dedim ki:

— Londra hikâyelerim çok uzun sürer. Bilhassa, buyurduğunuz gibi, mesken meselesi.

Allahtan garson viskimi doldurmuştu. Kadehimi ev sahiplerine, kıza ve etrafıma doğru kaldırarak:

— Efendim, âfiyetinize...

Falan gibi bir şey söyleyerek tehlikeyi atlattım.

Canım o kadar içki istiyormuş ki, viski kadehini birdenbire dikmişim. Karşı tarafımda oturan kadınlardan birinin bakışından, Londra'da böyle boza içer gibi viski içilmediğini hissettim. Fakat ehemmiyeti yok. Alkol hayalimi genişletecek, yalan imalâtında beni geciktirmeyecekti. Tahminim doğru çıktı. Sol tarafımda oturan şeker kız, aramızda bir mahremiyet tesis etmek arzusunu sezdiren alçak bir sesle sordu:

— Naciye Hanım ne zaman gelecek İzmir'e?

Şu bizim abladan bahsetmek istediğini sezdim ve cesaretle dedim ki:

— Efendim, malûm ya, çocuk ablamın bütün hayatını dolduruyor. Yoksa, aklı fikri burada.

Tam üstüne basmışım. Kız titrek bir sesle:

— Evet, son mektubunda da öyle yazıyordu. «Aklım fikrim sizde» diyordu.

Başımı salladım ve içimden kendi kendime: «Yaşa be! dedim, ablanın adını da öğrendin. Yazdığı mektupları bile ezbere okuyorsun. Erdin sen».

Fakat bu saadet uzun sürmedi. Kız daha alçak sesle bana ingilizce uzun bir cümle söyledi. Sesinin tonundan bir şey sorduğunu anladım. Bir kelime ingilizce bilmem. Gülüp başımı salladım. Fakat kız ikinci ve daha uzun bir cümle ile sorgusunda ısrar edince, hatırıma gelen üç kelimeyi söyledim:

— Yes! Veri gut.

Sen misin söyleyen! Telâffuzum mu fena idi? Cevap çok mu münasebetsizdi, ne bileyim ben, kızı birdenbire bir gülme tutsun, kahkahadan kıpkırmızı olmuş, âdeta boğuluyordu. Herkes sustu ve bize baktı.

Hemen kıza birkaç yudum su içirdim. Boğazındaki müthiş kasırga dinince, bana döndü:

— Çok şakacısınız! dedi.

Allahtan, ben her pot kırdıkça, bu kız şaka söylediğimi zannediyor, gaflarımı espri diye yutuyordu. Fakat ben, içimden, bir daha tek kelime ingilizce söylememeğe yemin ederek Fransa'da başımdan geçen bir hikâyeyi anlatmağa başladım. Herkes dinliyordu. Londra'ya bir adım atmadım amma Paris'i bilirim. Fransızcam iyidir, zorludur. Karşımdaki o maymun herif beni imtihana çekerse Fransa'yı başından aşağı geçirebilirim.

Hikâyeyi çok biçimli ve tatlı anlattım. Kahkahalar çınlıyordu. Adını hâlâ öğrenemediğim şeker kız o kadar bahtiyardı ki, o anda boynuma sarılmaktan başka hiç bir emeli olmadığına emindim.

Hikâye bitince alkışladılar. Kızın annesi, ona:

— Sevim, Ferhan Beyin viskisi bitti. Dikkat ensene kızım! dedi.

Hah! Adını öğrendim. Tamam! Artık hiç kimse beni Ferhan olmaktan menedemez.

Kız viski emretti. Ben kendisine:

— Teşekkür ederim, Sevim hanım, dedi.

Kız birdenbire bana döndü, yüksek sesle:

— Benim ismim Sevim değil! Demez mi?

Müthiş bir sessizlik.

Aman Ferhan! Gayret yavrum! Aman! Bu belâyı da atlat! Haydi! Göreyim seni! Aman!

Ben de kıza döndüm:

— İkinci kadehte sizin, hele sizin isminizi unutabileceğimi mi sanıyorsunuz? Valideniz demin size Sevim deyince, ben de...

Kız sözümü kesti:

— O benim annem değil, yengem.

— Pardon, yengeniz işte, «Sevim» demedi mi?

— Hayır.

— Ne yapayım? Ben öyle anlamışım, çünkü sizde sevimden başka bir şey göremiyorum.

Kız gülümsedi:

— Teşekkür ederim dedi, benim adım «Sevin». Bazıları iyi anlamıyor, «Sevim» diyorlar.

Ha... şu mesele!

Hemen dedim ki:

— Biliyorum. Fakat Sevim size daha çok yakışıyor.

— Hayır, ben o ismi sevmiyorum.

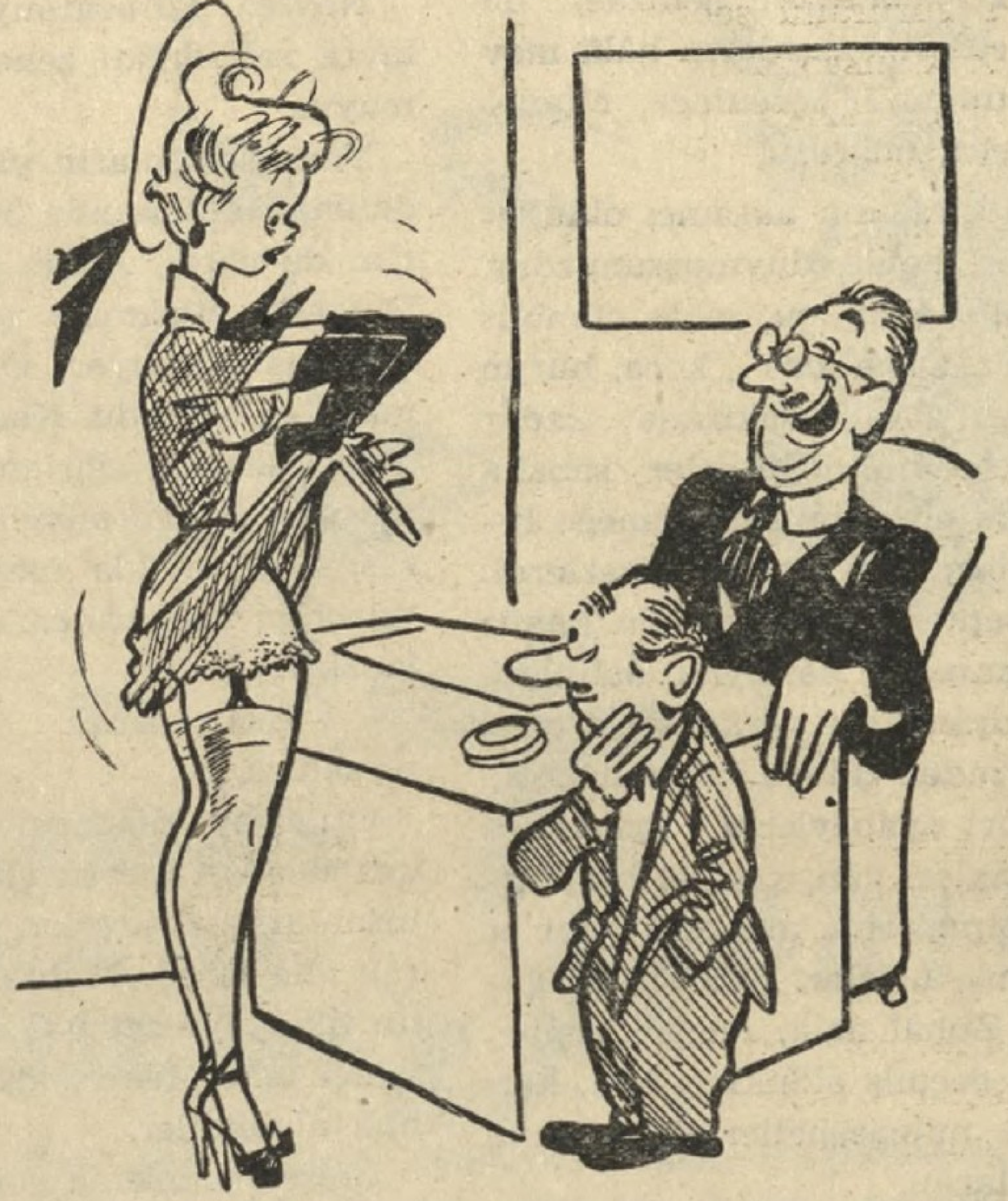
O sırada kızın yengesi, bütün masadakilerin duyacağı şekilde bir inilti kopardı. Hepimiz ona baktık. Şişman kadıncağızın yüzü buruşmuş, omuzları yukarı kalkmıştı. Kocası: *(Devamı var)*

Dünya Karikatürleri

— Bu ne hal böyle?..

— Yeni bir traş bıçağının tecrübesini yaptım da!..

— Sizde bu mal var mı?

— Ne gezer!..

— Nasıl fotoğrafım?..

— Çok güzel ama, senin gençliğinde fotoğraf icat edilmiş miydi?

Kız — Siz galiba köpeğinizi bu maksada göre yetiştirmişsiniz!

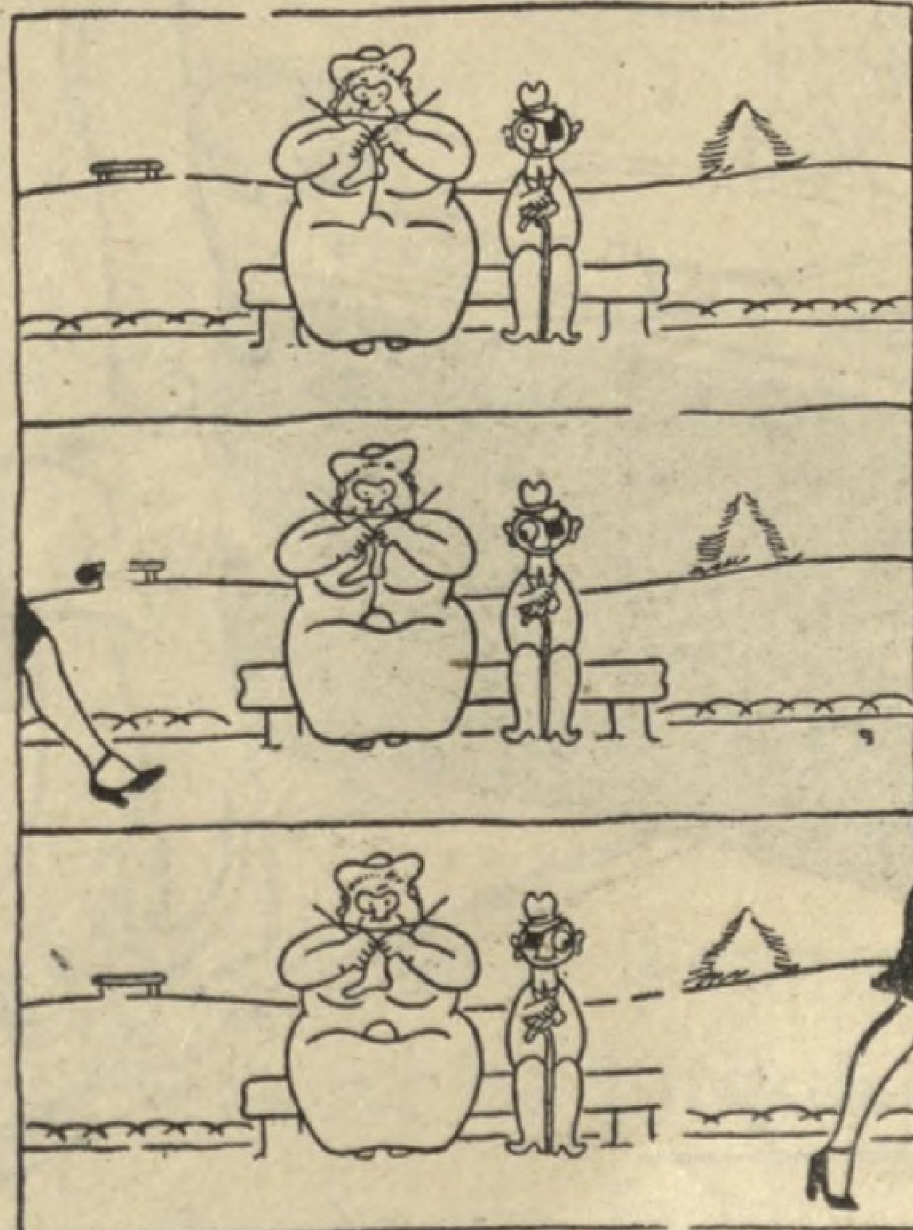

— Kadın — Hayır haykırmadım.. Şarkı söylüyorum!...

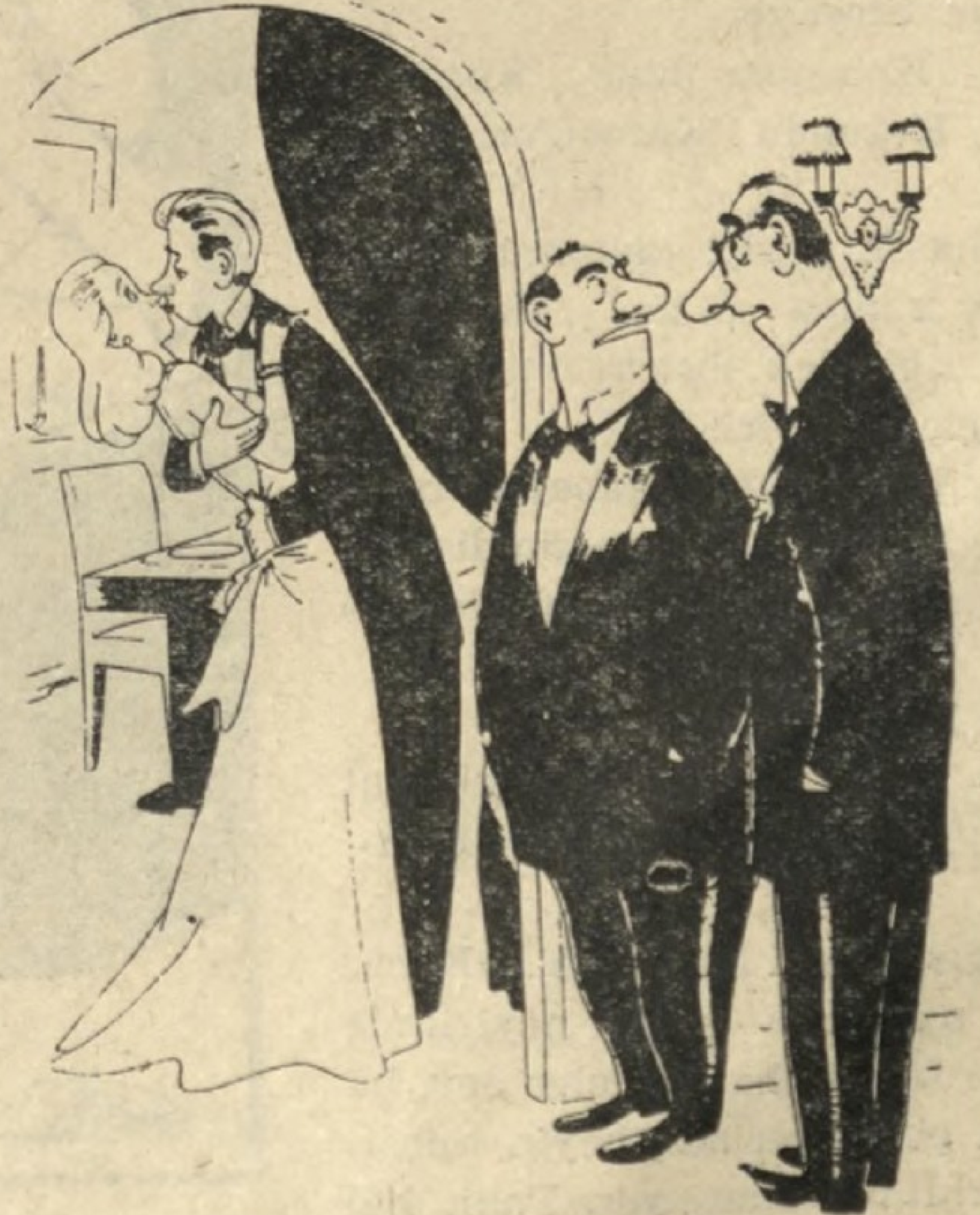

— Bugün bir mağazada çok güzel bir şapka gördüm..

— Yaaaa, öyle mi?.. Göster bakayım?

Yazısız hikâye!..

— Yahu, kızımın doğum gününü tebrik amma uzun sürdü haaaa!..

MAHALLEYE BİR KOMŞU GELDİ

Bundan üç hafta önce, bizim mahalleye yeni bir kiracı geldi. Hâni arabacı Arif efendi var ya, işte onun evine.. Sizden iyi olmasınlar, pek sessiz - sadasız kimseler. Bu gürültülü şehirde, bu kadar sükûtî insanların hâlâ mevcut olduğunu öğrenince, cümleten şaştık doğrusu.

Eski kiracının akşamcı olduğunu her halde duymuşsunuzdur. Saat altı oldu mu, evde cümbüş başlardı. Önce karı - koca, burunlarından alkol fışkırana kadar içerler, sonra döğüşürler, sabaha karşı da elektriği söndürmeğe lüzum görmeden yatağa girerlerdi. Ol sebepten, mahallemizin henüz horozlanmağa başlayan delikanlıları, uykularını terkederek, pencerelerinden dikize koyulurlardı.

Sabri ağabeylerin mahalleyi terkettikleri gün, yaşlıların «Bayram» etmelerine mukabil, gençler «matem» tuttular. Zira Sabri ağabeyle, Zühâl abla, feleğin çenberinden geçmiş oldukları için, karı - koca münasebetlerinin envaını biliyorlardı..

Haa, onu anlatıyordum.. Arabacı Arif efendi, yeni kiracılarından pek memnundu. «Herifin sesi hiç çıkmıyor. Karı ise canından bezmiş.. Evlerine ne misafir geliyor, ne de bir arayanları oluyor!» deyip geçiyordu.

Fazla gürültü kadar, fazla sessizlik de insanın âsabını bozar. Bilirsiniz ya.. Lâf olsun diye söyledim işte... Gel zaman git zaman, cümleten gürültüye hasret kaldık. «Ah, bir nârâ atan olsa da, kulaklarımızın pası gitse..» demeğe başladık. Türk mahallesinde, salyangoz toplamayı arzulamak gibi bir şeydi bu!...

Dün gece, kedi boğazlanmasını andıran acayip bir sesle yatağımdan fırladım. Meret hava da, kàprisi bol kadın gibi.. İnsanı zangır zangır titretiyor.

«— Komşular huu!.. Koşundu hele.. Koşundu.. Kocacığım uyandı!..»

Lâhavle çekip, paltomu sırtlayarak kapıya indim. Mahalleli, don - gömlek dışarıya uğramıştı. Piçlerden biri:

«— İyi ki Sabri ağabeyler bıradan çıkmışlar... Yoksa şimdi anadan doğma karşınızda olurlardı!» dedi.

Bir başkası:

«— Zühâl ablada da ne vücut vardı!...» şeklinde lâf attı ortaya.

Bağıran yeni komşu idi.. «Kocasının uyanması» acaba neyi ifade ediyordu? İlk hatıra gelen şey, bu sâkin çiften birinin, beyin tıpasını fırlatmış olmasıydı. Peki, hâl böyle ise, sebep ne olabilirdi? Bizim altımızda oturan Kâmil usta: «Kadın galiba rüyasında, yiyecek maddelerine tekrar zam yapıldığını görmüş olacak!» diyerek güldü. Fakat nedense ona refakat eden olmadı.

Neyse... İşi uzatmıyalım da palavra salladığım zehabına kapılmayın.

Yeni komşuların yatak odasına dalanların arasında benim gözlerim de vardı. Adam yaşlıca idi... Divanda oturmuş, şaban şaban etrafına bakınıyor.. Olanları anlamağa çalışıyordu. Kadın artık susmuş, gelenleri ağırlamak için çırpınıyordu. Arif efendi orasını burasını kaşımakla meşguldü.. Uykusunun kaçması canını sıkmış olacaktı..

«— Buyursanıza.. Buyurup otursanıza...»

Oturmayı düşünen kim? Herkes «olan» ı merak ediyor.. Bizim insanlarımız şeytana pabuç attıran cinstendir. Muhtelif suallerle, bir hikâyeye detay olabilecek cümleleri teker teker, kadının ağzından alabildiler.

Mesele kimisine göre basit, kimisine göre ise pek «acayip» ti... Komşumuzun adı, efendicağzıma söyliyeyim, Muhsin beymiş? Bilmem ne dairesinde dosya memuru olduğundan, fî tarihinde uyku hastalığına tutulmuş... Bugüne dek habre uyurmuş.. «Eh, geçmiş olsun... Gözünüz aydın!» gibi beylik lâflar eden meraklılar dağılıp gitti ama, benim ayaklarım döşemeden bir türlü ayrılamıyordu.

Sonunda divana oturup kelime oynatmağa başladık. Muhsin bey, bir ara kadınına seslendi:

«— Nuriyem... Sigara versene..»

«— Yok Muhsinciğim...»

«— Cebimden on bir kuruş al da şuradan bir paket getiriver...»

«— A... İlâhi bey... On bir kuruşa sigara var mı şimdi? Hem olsa da gece yarısı nereden alabilirim?»

Adamcağız afalladı... Hatırımda kaldığına göre o gece şunları konuşmuştuk:

«— Neyse, dünya harp falan görmediği için, her halde artık rahatızdır...»

«— Aman Muhsin bey, daha mı görsündü yâni?»

«— Sen gençsin daha... O birinci harbin fecaatini bilmezsin...»

«— İkinci harbin yanında, birincisinin esamisi okunmaz...»

«— Demek ağır harp oldu ha?»

«— Elbeet...»

«— Peki Hitler'le Mussolini ne oldu?»

«— Mekân değiştirdiler..»

«— Yaa... Vah... Vah... Millî Şefimiz inşaallah âfiyettedirler?..»

«— Hangi Millî Şef?.»

«— Canım hangisi olacak... İsmet İnönü...»

«— Ha, o mu... Bir ara asılması istendi... Sonra hudut harici edilmesi talep edildi...»

«— Hii... Aman!.. Aman su... Ölüyorum!...»

Nuriye hanım suyu yetiştirdi. Adamcağız güç halle kendine geldi... Hele on birlik sigaranın otuza, kırk dokuzluk rakının (185) e, yağın da (675) kuruşa satıldığını öğrenince aklını oynatayazdı. Fakat sonra, böyle bir şeyin olabilmesine ihtimal veremediğinden beni acayip acayip süzmeğe başladı. Hâni, galiba bu herif «terelelli» gibisinden...

«— Sütçüler gene su katıyorlar mı güğümlerine?»

«— O - hoo beyim... Su da bir şey mi... Artık işin «hayvanîsini» yapıyorlar!...»

«— Pek anlamadım...»

«— Anlaşılmıyacak ne var... Süte salyangoz katıp miktarını çoğaltıyorlar...»

«— ?...»

«— Komediden hoşlanır mısınız?»

«— Peehh... Ah şu Hâzım'ı görmeğe bir gidebilsem...»

«— Hâzımcık sizlere ömür efendim...»

«— Hii... Üzüldüm vallahi...»

«— Yoo... Hiç üzülmeyin Muhsin bey... Şimdi İstanbul Şehir Meclisinde, onu gölgede bırakacak ne yaman sanatkârlar var!»

«— Yaa?»

«— Eveett... Zaten duyduğuma göre Vasfi Rıza ile Muammer Karaca'yı aralarına almak için gelecek seçimde isimlerini listeye koyacaklar...»

«— Aman buna pek sevindim..»

«— Ölmek üzere 10.000 vatandaşımızın belediyeye müracaat ettiğinden her halde haberiniz yoktur?...»

«— Yok ya... Ölmek için sıra mı bekleniyor?»

«— Evet efendim... Mezarlıklarda yer yok... Sonra belediye bütçesi de cenaze masraflarını normal olarak karşılayamıyor!...»

«— Tuhaf şey... Dur... Dur bakayım. Ay! Kolum... Sinirlerim bozuldu galiba... Bütün bunlar insana anlatılır mı hemen? Çabuk bana doktor Fahrettin Kerimi çağırın?»

«— İmkânı yok...»

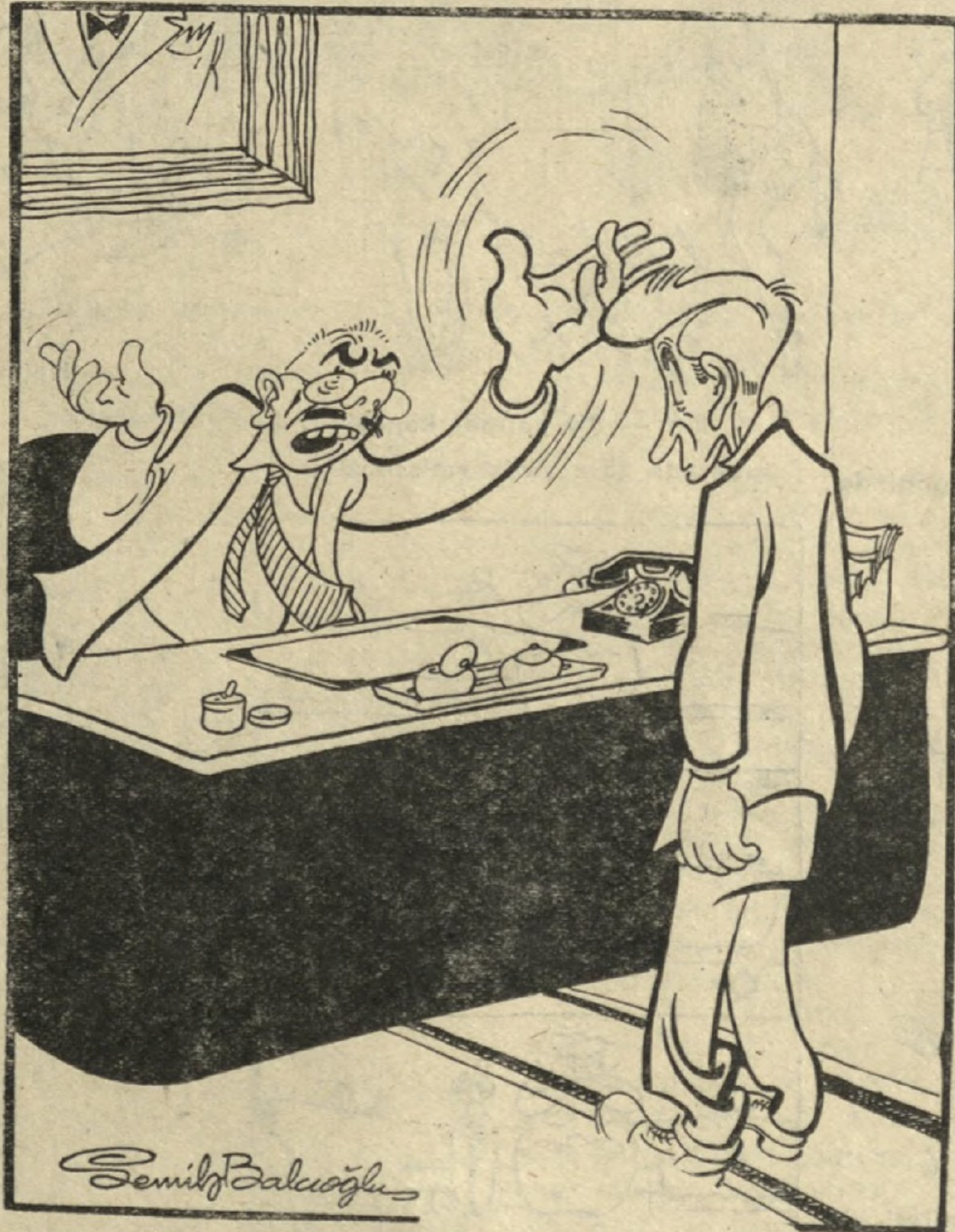
«— Niye canım, ücretini peşin veririz...»

«— O ücrete bakmaz... Hem toktorluğu bıraktı valilik yapıyor!...»

«— Fahrettin Kerim Vali oldu ha?...»

Ve olduğu yere yığılıp, tekrar uyku hastalığının pençesine attı kendisini...

VEREL

— Ne susuyorsun yahu?... Bir şey söylesene!...
— Hangi Türkçe ile söyliyeyim efendim?...

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN

KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

89

MÜKEMMEL BİR DİŞ MACUNUNUN 5 ŞARTI

1 - En saf iptidai maddelerden yapılması,
2 - Ağızda güzel bir tat ve koku bırakması,
3 - Dişlerin minesini temizleyip inci gibi parlatması.
4 - Diş etlerini tahriş etmemesi.
5 - Ağızdaki zararlı mikropları yok etmesi.

Bütün bu şartları *Miçam*'LI

RADYOLİN

de bulabilirsiniz.

No:17

Türkiye İş Bankası

Tasarruf Hesapları arasında **3 Haziran**

İkinci ikramiye çekilişi:

İstanbul'da Tarabya'da **EV**

ve çeşitli para ikramiyeleri.

EV'lerin Veaset ve İntikal Vergisini Bankamız öder

39

PANORAMA

Kostümlü Balo!..